

OSTATNIE WIADOMOŚCI

KRAKOWSKIE

10 gr.

Prenumerata miesięczna
2.10 z odb. w Adm.
2.40 z odb. do domu

Roż VIII. Kraków, Niedziela 10 kwietnia 1938 r. Nr. 102

Krwawe manifestacje w Paryżu

Socjaliści przyjęli groźną postawę wobec Senatu — Nie uratuje to jednak rządu Bluma — Senat nie dał się sterroryzować

PARYŻ. Już po ogłoszeniu w Izbie Deputowanych, które dało gabinetowi większość, wykazując wyraźnie kurczenie się podstawy parlamentarnej gabinetu Bluma i rozprężenie wewnętrzne stronnictw większości rządowej, los gabinetu obecnego był wyraźnie przesądzony.

W kołach nie tylko parlamentarnych, ale i w całym Paryżu uważają, że taki wynik głosowania oznacza koniec gabinetu Bluma.

Znaczna część deputowanych radykalnych, nawet tych, którzy głosowali za pełnomocnictwami dla rządu wyraziła na wieczornym posiedzeniu grupy parlamentarnej, aby ministrowie radykalni od razu zgłosili dymisję, zapobiegając w ten sposób niepotrzebnemu uzupełnieniu przetrwania sprawy przez oczekiwanie na wynik głosowania w Senacie.

Sam premier Blum również wykazywał tendencje do położenia kresu trwającemu już w rzeczywistości przesiłnieniu i ogłoszeniu dymisji, aby umożliwić powstanie nowego rządu.

W łonie parlamentarnej grupy socjalistycznej przeważały jednak tendencje, którym podporządkował się premier Blum aby rozgrywkę taktyczną przeprowadzić aż do końca i aby rząd stanął przed Senatem i do

czekał się głosowania, którego wynik nie ulega już wątpliwości.

W ten sposób stronnictwo socjalistyczne zmierza do t. zw. ustalenia odpowiedzialności i do obarczenia Senatu całą odpowiedzialnością za wybuch kryzysu w przededniu plebiscytu niemieckiego i w momencie napiętej sytuacji wewnętrznej.

Taktyka socjalistów wywołała coraz większe zdenerwowanie i protesty w łonie stronnictwa radykalnego tym bardziej że przeciąganie dwuznacznej sytuacji wiąże się z przeciągnięciem strajku w przemyśle metalurgicznym, przemyśle lotniczym i przemyśle silnikowym który trwa już 14 dni i który obejmuje już 50 tys. robotników.

Prasa informacyjna i prawicowa wskazuje z oburzeniem, że fabryki silników dostarczały

po 10 silników lotniczych dziennie, przeto 14 dni strajku daje w wyniku deficyt 140 silników lotniczych i zahamowanie produkcji samolotów bojowych oraz całej produkcji obrony kraju w chwili, gdy dokoła Francji zbrojenia wszystkich krajów sąsiadzkich napięte są na najwyższą skalę.

Rząd Bluma nie instniejący właściwie od środy wieczorem trwa formalnie na powierzchni życia publicznego, zaburzonego zarówno strajkiem, jak i demonstracjami ulicznymi.

Wczoraj o godz. 6-ej po południu przed Senatem zainicjowana została i rozpetana demonstracja uliczna przez własne stronnictwo premiera.

Organizacja paryska t. zw. federacja dep. Sekwany partii socjalistycznej, ogłosiła wielką demonstrację przeciw Senatowi za interwencją hiszpańską i

za poparciem strajkujących robotników w fabrykach metalurgicznych, samochodowych i lotniczych.

Socjalistyczny minister Spraw Wewnętrznych Dormoy, zawiadomiony o afiszach, rozlepionych na mieście, ogłosił natychmiast urzędowo zakaz tej demonstracji. W godzinę później jednak inicjatorzy oświadczyli ze swej strony, że wbrew zakazowi, demonstrację zwołują i mają zamiar ją przeprowadzić.

Okolice Senatu już od godz. 5-ej po południu przybrały charakter oblężonej fortecy.

Ogród Luksemburski, przylegający bezpośrednio do Senatu, został już o godz. 4-ej po południu opróżniony z publiczności, a wszystkie bramy prowadzące do ogrodu zamknięto.

Ulice, prowadzące do głównych wejść pałacu Luksembur

skiego, pozamykane kordonami policji na 100 — 200 mtr. od wejścia, szczególnie od strony bulwaru St. Germain i od strony bulwaru św. Michała.

Po godz. 6 - ej równoległe z kończącą się pracą w fabrykach, zaczęły z różnych stron napływać liczne rzesze demonstrantów. W kilku miejscach na ulicach, prowadzących do Senatu, doszło już do starcia między demonstrantami a policją, która wzywała do rozjeżdżenia się.

Senatorowie, przeciw którym ta demonstracja była wymierzona i których miała ona zastraszyc i skłonić do ustępliwości w stosunku do rządu, postanowili zamiast ustępliwości okazać na posiedzeniu komisji finansowej jeszcze dalej, niż się spodziewano idące nieprzejednane i wrogie stanowisko w stosunku do projektów rządowych.

Po referacie sen. Gardey'a komisja senacka uznała za zbyt tęczną wszelką dyskusję i od razu 25 głosami na 33 senatorów, członków komisji, odrzuciła pełnomocnictwa. Poza tym w związku z demonstracją senatorowie postanowili przeciągać i przedłużać posiedzenie Senatu, aby zademonstrować, że nie mają zamiaru ustąpić przed ulicą.

Manifestacja zakończyła się na ogół spokojnie. Zaledwie jeden policjant i kilkunastu manifestantów zostało potłuczonych, czy poranionych, jedna tylko mała restauracyjka została przez demonstrantów zdemolowana.

Faktem jest, że demonstracja zgromadziła jednak mniej uczestników, niż spodziewali się organizatorzy.

Węgry regulują sprawę żydowską

Projekt „ustawy o zapewnieniu równowagi w życiu społecznym i gospodarczym“

BUDAPESZT. Na wczorajszym zebraniu partii rządowej min. Sprawiedliwości Miklec przedstawił projekt ustawy regulującej kwestię żydowską.

Ustawa nosi nazwę „ustawy o zapewnieniu równowagi w życiu społecznym i gospodarczym“.

Projekt ustawy orzeka, że w prasie, teatrach i przedsiębiorstwach filmowych mogą pracować tylko osoby, należące do izby prasowej, lub izby teatralnej.

Członkami tych izb mogą być tylko obywatele węgierscy, przy czym liczba członków Żydów nie może przekraczać 20 proc. ogólnej ilości członków.

Ten sam stosunek procentowy ma być uwzględniony we wszystkich przedsiębiorstwach prasowych.

Do izb teatralnych, adwokackich i lekarskich mogą być przyjmowani Żydzi do wysokości 5 proc., póki stosunek chrześcijan do Żydów nie osiągnie stosunku 80:20.

Również w przedsiębiorstwach handlowych, przemysłowych oraz wśród pracowników umysłowych ilość Żydów nie może przekraczać 20 proc.,

czym i gospodarczym“. Projekt ustawy będzie dziś przedłożony parlamentowi.

Projekt ustawy orzeka, że w prasie, teatrach i przedsiębiorstwach filmowych mogą pracować tylko osoby, należące do izby prasowej, lub izby teatralnej.

Członkami tych izb mogą być tylko obywatele węgierscy, przy czym liczba członków Żydów nie może przekraczać 20 proc. ogólnej ilości członków.

Ten sam stosunek procentowy ma być uwzględniony we wszystkich przedsiębiorstwach prasowych.

Do izb teatralnych, adwokackich i lekarskich mogą być przyjmowani Żydzi do wysokości 5 proc., póki stosunek chrześcijan do Żydów nie osiągnie stosunku 80:20.

Również w przedsiębiorstwach handlowych, przemysłowych oraz wśród pracowników umysłowych ilość Żydów nie może przekraczać 20 proc.,

a suma ich rocznych dochodów nie może przekraczać 20 proc. sumy pobieranej przez resztę pracowników.

We wszystkich tych przedsiębiorstwach, które by nie zastosowały się do ustawy, rząd może przeprowadzić zmiany na koszt przedsiębiorstw. Możliwe również zarządzić przejęcie przedsiębiorstwa.

W przedsiębiorstwach, posiadających mniej niż 10 pracowników aż do nowego rozporządzenia, nie wolno zmniejszać liczby pracowników chrześcijan.

Premier Daranyi oznajmił, że rząd pragnie w najbliższej przyszłości kwestię żydowską uregulować także w stosunku do właścicieli ziemskich.

Marsz. Budienny w nielascie

Odebrano mu stanowisko inspektora

MOSKWA. Pogłoski o nielascie marsz. Budiennego, którego popularnie nazywano „pierwszym kawalerzystą czerwonej armii“ potwierdzają się.

Marsz. Budiennego pozbawiono stanowiska inspektora czerwonej armii. Nowym inspektorem mianowano gen. Tiulen-

wa. Wkrótce odbędzie się proces b. komisarza przemysłu wojennego Ruchimowicza i jego zastępcy Muklewicza, którzy od dłuższego czasu przebywali w więzieniu na Łubiance w związku z dezorganizacją w przemyśle wojennym.

Konsul japoński zabity

w katastrofie samochodowej

HAMBURG. Wczoraj wydarzyła się w pobliżu Hamburga tragiczna katastrofa samochodowa, której ofiarą padł m. in. japoński konsul generalny w Hamburgu Sentaro Yede, który poniósł śmierć na miejscu. Samochód konsula generalnego

go zarzucił na mokrej szosie i uderzył o przydrożne drzewo. Wszyscy pasażerowie odnieśli ciężkie obrażenia. Poza konsulem generalnym, który zmarł, ciężko ranni zostali jego syn, pewien Anglik oraz niemiecka siostra miłośniczka

Kilkanaście młodych dziewcząt padło ofiarą zwyrodnialca

Władze bezpieczeństwa w Poznaniu prowadzą śledztwo w sprawie obydnych czynów, których dopuszczał się handlarz skór Bartnicki.

Oskarżony on jest o to, że zwabił pod różnymi pozorami do swego mieszkania dziewczęta w wieku od 7 do 12 lat i muszał je do czynów nierządnych.

Ofiarą zwyrodnialca padło kilkanaście dziewcząt. Afera wyszła na jaw, kiedy jedna z dziewczynek zwierzyła się ro-

dzicom, a ci donieśli o tym policji.

Innego rodzaju aferę obyczajową wykryto w jednej z restauracji poznańskich, gdzie właściciel ułatwiał swoim stałym bywalcom uprawianie nierządu za wysokimi oczywiście opłatami. Właściciela restauracji osadzono w areszcie śledczym.

Śledztwo wykazało, że wśród bywalców tej restauracji było wiele znanych w Poznaniu osób.

Polska żąda

kolonij!

Córka zamordowała matkę

Tragiczna eksmisja pod Poznaniem

Wczoraj w południe rozegrała się w Krzyżownicach pod Poznaniem krwawa tragedia rodzinna.

W dniu tym rano odbyła się eksmisja Elzy Matejowej, mężatki, która mieszkała w domu

swej matki, Elzy Spajdowej. Po eksmisji Matejowa powróciła raz jeszcze do domu i poprosiła matkę o chleb dla dzieci. Matka jednak przyjęła ją podobnie bardzo źle, a nawet groziła jej nożem

Wówczas Matejowa w obrobie własnej porwała leżący obok szpadel i ugodziła matkę kilka razy w głowę, powodując pęknięcie czaszki i natychmiastową śmierć. Matejową aresztowano

Barometr gospodarczy notuje poprawę

a statystyka znaczny i stały wzrost zatrudnienia

Najbardziej widomym znakiem poprawy sytuacji gospodarczej jest wzrost stanu zatrudnienia. Większa liczba pracujących to rozszerzenie zbytu, to wzrost dochodów skarbowych. Stąd olbrzymie znaczenie w programach gospodarczych poszczególnych państw posiada wzrost zatrudnienia. Na każdym bowiem państwie ciąży dziś wielka cyfra bezrobotnych.

Pomoc doraźna jest wskazana ale nie rozwiązuje zagadnienia bezrobocia. Dziś domagają się wszyscy walki z bezrobociem, idącej w kierunku stwarzania nowych warsztatów pracy, nowych możliwości zarobkowych.

W niektórych państwach prowadzona jest szeroko zakrojona akcja ze środków państwowych. Są to przeważnie planowo prowadzone roboty publiczne. Gdzie indziej znowu przez ogólną ożywienie życia gospodarczego różne przedsiębiorstwa prywatne zwiększają swój stan zatrudnienia, a tym samym zmniejsza się odsetek bezrobotnych.

W Polsce prowadzi się walkę z bezrobociem obu wyżej wspomnianymi sposobami. A więc z jednej strony przy pomocy finansowanych przez Skarb robotach publicznych oraz dzięki odpowiedniej ogólnej polityce gospodarczej. Kładzie się nacisk w pierwszym rzędzie na umożliwienie powstawania nowych warsztatów pracy, które w odróżnieniu od robót publicznych, mających charakter sezonowy, zwiększyły na stałe stan zatrudnienia.

Dane za styczeń i luty 1938 przy porównaniu z odpowiednimi danymi za rok ubiegły wskazują poważny i stały wzrost zatrudnienia we wszystkich gałęziach przemysłu.

W lutym 1938 było ogółem zatrudnionych w górnictwie, hutnictwie oraz w zakładach przemysłu przetwórczego 742 tys. osób, gdy w tym samym okresie 1937 ilość zatrudnionych wynosiła 668.600. W styczniu zaś 1938 cyfra ta wynosiła 725.500. Widzimy więc stały wzrost.

Jeszcze wyraźniej występuje to w poszczególnych gałęziach. W przemyśle przetwórczym zatrudnionych było w styczniu 559.900 w lutym zaś 576.500, podczas gdy w lutym roku ubiegłego 522.000. W górnictwie w lutym roku ubiegłego 95.600 w lutym 1938 106.800. W hutnictwie zanotowano wzrost z

43.300 na 50.500, w metalowym ze 126.000 na 153.000, mineralnym z 42.300 na 47.700, wreszcie w elektrotechnicznym z 13.000 na 16.000, a chemicznym z 42.000 na 46.000.

Należy przy tym podkreślić, że według danych statystycznych

wzrosła również ilość dni pracy. W przemyśle przetwórczym przez pełny tydzień pracowało w styczniu br. 388.000 robotników, a w lutym 424.000.

Dla pełnego zobrazowania położenia gospodarczego wymienimy jeszcze, że w styczniu

1938 naładowano dziennie na kolejach naszych 11.800 wagonów różnych towarów, w lutym cyfra ta podniosła się do 12.700, podczas gdy w lutym 1937 wynosiła ona tylko 11.800, a więc tyle co w styczniu bieżącego roku.

Pod groźbą bagnatów i rewolwerów

czerwoni wysyłają ochotników cudzoziemskich na front

NOWY JORK. — Prasa amerykańska zamieszcza od pewnego czasu opisy o działaniach brygady międzynarodowej walczącej po stronie czerwonych w Hiszpanii.

Z opisów tych wynika, że około 9.000 ochotników, pochodzących zarówno z Ameryki Północnej jak i Południowej znajduje się w szeregach wojsk republikańskich. Bataliony cudzoziemskie zostały zdziesiątkowane podczas ostatnich walk na odcinkach Teruel i Gandesa.

Znany amerykański komunist z Los Angeles Honeycombe, który przebywał przez dłuższy czas w Hiszpanii i który się schronił obecnie do Perpignan, oświadczył, że zaledwie 500 ochotników amerykańskich pozostało przy życiu.

Wielu z nich po wygaśnięciu swych kontraktów, zawartych na przeciąg 6 miesięcy, domaga się powrotu do kraju. Jednakże wojskowe władze republikańskie pod groźbą bagnatów i rewolwerów wysyłają ochotników cudzoziemskich z powrotem na linię frontu.

Znany przewodca komunistów francuskich André Marty, który jest przydzielony do głównej kwatery wojsk republikańskich w Barcelonie, oświadczył, że zastrzeli każdego ochotnika amerykańskiego, który chciałby powrócić do swej ojczyzny.

Honeycombe dodał, że do

wództwo wojsk czerwonych wykazało swą nieudolność i że tylko dzięki waleczności od-

ziałów międzynarodowych czerwoni mogli walczyć dotychczas.

Niezwykły romans w więzieniu

Strażniczka więzienna na ławie oskarżonych

Wczoraj w Sądzie Apelacyjnym w Warszawie toczyła się sensacyjna sprawa strażniczki więzienia w Łomży Mackiewiczowej, i zawodowego złodzieja łódzkiego, Michniewicza, oskarżonych o kradzież rzeczy, należących do więźniarek.

Do wiadomości zarządu więzienia wpływały częste skargi więźniarek, które wychodziły na wolność, że spośród przedmiotów przez nie posiadanych giną cenniejsze rzeczy. Dowodziło to, że kradzieży dopuszcza się ktoś z personelu więziennego.

Zwrócono uwagę na strażniczkę Mackiewiczową, której kontakt z zawodowych złodziejem, odsiadującym karę w więzieniu w Łomży, wydał się mocno podejrzanym. Więzienie w Łomży ma bowiem dwa oddziały dla mężczyzn i kobiet.

Mackiewiczowa uczyniła Michniewicza porządkowym na oddziale i z tego tytułu miał on dostęp do korytarzy oddziału kobiecego. Często widziano 48 letnią strażniczkę w towarzystwie 24 letniego złodzieja

w kancelarii, ale początkowo brano to za kontakt ściśle służbowy.

Już w toku wszczętego dochodzenia o kradzież rzeczy więźniarek, przekonano się jednak, że nie był to kontakt natury służbowej, ale raczej erotycznej. O stosunkach tych świadczyły nader wymownie pewne ślady.

Michniewicza poddano przesłuchaniu i przyznał się on zarówno do utrzymywania stosunków miłosnych z dozorczynią więzienną jak i okradania więźniarek. Kradzież dokonywał w ten sposób, że Mackiewiczowa wpuszczała go do kancelarii więziennej wówczas, kiedy były tam już przygotowane tobołki opuszczających więzienie.

Z tobołków tych wyjmował cenniejsze przedmioty i łupem dzielił się z kochanką. Mackiewiczowa kategorycznie zaprze-

czyła stawianym jej zarzutom. Przeprowadzono rewizję, nie wyłączając osobistej.

U Mackiewiczowej znaleziono krawatkę, należąca do jednej z więźniarek. Krawatki tej Mackiewiczowa użyła zamiast pękniętej podwiązki. Ponadto w piecu, do którego dostęp miała wyłącznie Mackiewiczowa, ujawniono inne rzeczy, będące własnością aresztantek.

Mackiewiczowa i Michniewicz stanęli przed Sądem Okręgowym w Łomży, który skazał obydwoje po półtora roku więzienia.

Od tego wyroku zaapelowali skazani i wczoraj sprawa ta znalazła się w Sądzie Apelacyjnym, któremu przewodniczył w-przesz Illinicz.

Obronę oskarżonej Mackiewiczowej wnosili adw. J. Kanarek.

Śmiertelna wygrana na loterii

Pieniądze nie przyniosły szczęścia

Angielski robotnik, Jerzy Cuffin, wygrał w roku 1932 na loterii 30.000 funtów (około 600.000 zł). Przed tym żył z żoną szczęśliwie z pensji wynoszącej 6 funtów tygodniowo i był bardzo zadowolony z życia.

Po wygraniu na loterii kupił wspaniałą willę składającą się z 8 pokoiów, samochód i zaangażował szofera, któremu płacił tyle, ile przed tym zarabiał. Każdego rana napuszony jak paw opuszczał willę, kurcząc grube cygare, wsiadał do auta jechał do banku, gdzie podejmował pieniądze i udawał się do knajpy, skąd wracał do domu dopiero późną nocą, upity do utraty przytomności.

Podobny tryb życia prowadził Cuffin w ciągu kilku lat, aż w końcu zmarł wskutek nad-

miernego rozpicia się. Pozostawił w majątku tylko 5 funtów. Pieniądze na pogrzeb wdowa po nim musiała sobie pożyczyć u znajomych.

Pani Cuffin oświadczyła, że gdy dowiedziała się o wielkiej wygranej, przypuszczała, że teraz nadejdą dni beztrudni. Obecnie jednak przeklina wygraną, która zburzyła jej szczęście rodzinne. Mąż zanim stał się tak bogaty, prawie że nigdy wieczorami nie wychodził z domu i rzadko zaglądał do kieliszka. Nigdy między małżonkami nie dochodziło do sporów. Pani Cuffin nie wyobrażała sobie, że istnieje szczęśliwsze małżeństwo. Wielka wygrana nie przyniosła jej szczęścia, a tylko kłopoty. Obecnie pozostała ona bez środków do życia.

Zamordował polskiego oficera

Sensacyjna spowiedź więźnia po 20 latach

Skazany za napad rabunkowy na 20 lat więzienia, Dymitr Korejwo, który odsiaduje karę w więzieniu na Świętym Krzyżu zeznał niedawno, że ma na sumieniu jeszcze jedną zbrodnię niewykrytą.

W roku 1918 zamordował oficera Wojsk Polskich, Aleksandra Mickiewicza, rabując mu 18.000 rubli w srebrze i złoto.

Mordu dokonał wspólnie z Dworzakiem.

Z polecenia prokuratora wdrożono dochodzenie i w miejscu wskazanym przez Korejwę znaleziono szkielet mężczyzny.

W związku z tym odkryciem aresztowano natychmiast Dworzaka, który był znany z hulastycznego trybu życia.

„Spółka” szpiega z defraudantem

Za skradzione pieniądze nieuczciwy kasjer chciał zwiedzić Polskę

Na stacji w Radomiu pracował w charakterze kasjera ekspedytury Kędzierski.

Mimo niezbyt dużej pensji kasjer ubrany był zawsze z wyśmienitą elegancją i nie brak mu było pieniędzy na wesole zabawy z kolegami.

W końcu wyszło na jaw, skąd Kędzierski bierze środki na te przyjemności. Gdy pewnego dnia nie przybył on do pracy, zainteresowano się jego nieobecnością. Przeprowadzona rewizja kasy wykazała brak 6550 zł. Było to przed paru tygodniami.

Powiadomiona policja rozpoczęła poszukiwania za zbiegiem i w rezultacie został on ujęty przed dwoma dniami.

Dochodzenie ustaliło, iż Kędzierski udał się po dokonaniu sprzeniewierzenia do Warszawy i złożył 5.000 na książeczkę P. K. O. Resztę zatrzymał sobie „na drobne wydatki”.

Odwiedzając nocne lokale, defraudant poznał w jednym z nich znanego aferzystę Stefana Targowskiego, karanego 9-miesięcznym więzieniem za działania szpiegowskie na rzecz jednego z państw ościennych.

Po wypiciu paru butelek wódki obaj panowie przypadli sobie do gustu i postanowili razem udać się na „gościnne występy” do innych miast Polski.

Za pieniądze, skradzione przez Kędzierskiego, „koledzy” zaopatrzyli się w zapas ubrania i bielizny, po czym opuścili

stolicę, udając się do Poznania, stamtąd zaś na teren Śląska.

Po przybyciu do Będzina na stąpił sensacyjny zwrot w przyjaźni przestępców. Targowski porzucił przyjaciela... zabierając mu „na pamiątkę” portfel, zawierający około 1000 zł.

Rozgoryczony postępkami towarzysza Kędzierski udał się w pościg za zbiegiem, nie powiodło mu się to jednak, sam bowiem został aresztowany przez policję sosnowiecką. Targowski podzielił jego los w kilka dni po nim.

Badany kasjer - defraudant wyznał, iż skradł pieniądze z kasy, chciał bowiem zwiedzić Polskę, a nie miał na to środków.

wiele cierpienia. Nie mogłam jednak żyć bez ukochanej.”

Rodzice ustalili, że chłopiec kochał się w starszej od siebie o 4 lata córce sąsiadów. Wysyłał do niej często listy miłosne, na które nie otrzymywał odpowiedzi. Małec tak się tym przejął, że postanowił odebrać sobie życie. Również wysłał list pożegnalny do ukochanej.

Matka młodocianego samobójcy tak się przejęła tragiczną śmiercią synka, że dostała wstrząsu nerwowego i została przewieziona do szpitala.

Samobójstwo 12-letniego chłopca

Powodem tragicznego kroku dziecka

była... nieszczęśliwa miłość

Koła towarzyskie Londynu zostały wstrząśnięte wiadomością o samobójstwie 12-letniego Herberta Statera, syna znakomitego lekarza londyńskiego.

Gdy rodzice chłopca wrócili w sobotę wieczorem z teatru, znaleźli w kuchni zwłoki dziecka. Chłopiec zaopatrzył się w klucz do szafy, w której ojciec przechowywał lekarstwa i otruł się.

Na biurku ojca został list o następującej treści:

„Rozstaję się z życiem wskutek nieszczęśliwej miłości. Muszę mi wybaczyć, że sprawię wam tym

Warszawski lekarz uwodziciel

przez 3 lata oszukiwał narzeczoną i przegrał proces

Z Wiednia do Warszawy przyjechał absolwent tamtejszego uniwersytetu, niejaki P., i postanowił rozpocząć praktykę lekarską. W tym celu podjął starania o notyfikowanie zagranicznego dyplomu. W międzyczasie jednak poznał córkę zamożnego przemysłowca, pan-

nę G., w której zakochał się, zwłaszcza że jak sędzić można było z okoliczności, posag wzięni wypaść dość okazale.

Rodzice pany chętnym okiem patrzyli na konkury zagranicznego doktora i obiecali mu przyjść z pomocą przez czas trwania pracy notyfikacyjnej. Młody człowiek zgodził się: pensja każdorazowa w wysokości 300 zł, wykupowanie i prezenciki, wynosiły przecież więcej, niż młody lekarz mógł zarobić w pierwszych czasach praktyki. Nie też dziwnego, że praca nad notyfikowaniem dyplomu, przedłużała się w sposób niepomierny. Wciąż wyrastały nowe rzekome przekazy.

Tak przez 3 lata p. P. pozostawał na utrzymaniu rodziców p. G., mając na swe usprawiedliwienie, że pracował nad notyfikacją dyplomu, o którą z biegał w Uniwersytecie Stefana Batorego w Wilnie. Dzień, w którym P. złożył końcowe egzaminy, zamiast dniem radości stał się dla rodziny G. dniem smutku i rozpacz. Zagadnięty

bowiem o termin ślubu dr P. oświadczył, że z małżeństwa rezygnuje, gdyż charakter jego i młodej panny nie zgadzają się.

Po kilku dniach do rady wydziałowej Uniwersytetu w Wilnie wpłynęło doniesienie z podpisem matki panny G. W doniesieniu tym przedstawiono słosu nek młodego lekarza do panny G. i nazwano go oszustem, uwodzicielem i dlarozjadem.

Senat Uniwersytetu nakazał dr P. oczyszczenie się ze stawianych mu zarzutów. Dr P., chcąc nie chcąc, wytoczył niedosłej teściowej skargę o znieważenie. W toku dochodzenia okazało się jednak, że autorką doniesienia nie była pani G., a jej córka, narzeczoną dr P.

W ten sposób zamiast na ślubie młodzi spotkali się ze sobą — przeciwko sobie przed Sądem Grodzkim.

Oskarżona G. zafiarowała przeprowadzenie dowodu prawdy, wyjaśniając, że dr P. jest rzeczywiście uwodzicielem, gdyż przez cały 3 letni okres, nim doszło do porzucenia, utrzymywali ze sobą kontakt, ni-

czym małżeństwo. Sąd Grodzki zacytowane dowody odrzucił, wychodząc z założenia, że za to okoliczności dotyczące życia prywatnego i dowód prawdy nie może być przeprowadzany. Zapadł wyrok, skazujący ukarany już locem pannę G. na 2 tygodnie aresztu.

Na innym stanowisku stanął Sąd Okręgowy, przeluchnął świadków i, uznając, że zarzuty co do działania oszukującego i uwodzicielskiego jest prawdziwy, pannę G. uniewinnił. Tym razem oskarżyciel prywatny dr P. wniósł kasację do Sądu Najwyższego.

Wczoraj pikantna ta sprawa znalazła się na forum najwyższej instancji sądowej. Sąd Najwyższy nie dopatrzył się żadnego uchybienia i wyrok uniewinniający pannę G. zatwierdził.

Obecnie dr P. oczekiwane będzie sprawy, którą niechybnie wytoczą mu władze korporacji lekarskiej, nie mogące tolerować, by w gronie lekarzy znajdował się człowiek, napiętnowany przez sąd jako oszust i uwodziciel.

Hallo!... Nasz sekret?

To publiczna tajemnica! PALMOLIVE!

Wyobraźcie sobie, jak delikatna była skóra tych pięciu maleństw urodzonych przez czasami! Dlatego lekarze polecają tylko olejek oliwkowy dla ich pielęgnacji. Później wybrali jedno mydło i to na olejku oliwkowym... Palmolive!

Jaka cenna rada i dla Ciebie, Piękna Pani, jeśli pragniesz zdobyć czystą cerę i skórę gładką, jak aksamit. Powierz starania o piękno własne i dzieci mydłu Palmolive. Jeszcze to mydło piękności zapewniające zawsze doskonałe rezultaty.

„Z chwilą gdy można było użyć mydła z woda, wybrałm wyłącznie mydło Palmolive do codziennej kąpieli tych sławnych w całym świecie dzieci!”

Dr Allan Roy Dorf

Czkawka

— Co ja cierpię z moją żoną! — westchnął pan Pipman. — Ona ma chroniczną czkawkę; Ona ciska od rana do nocy i w nocy też. I kiedy nią wstrząsa czkawka, to wszystko w domu się trzęsie. To nie jest już czkawka, to jest jakaś czkawica... Mam wolać wrzawać, że jest trzęsienie ziemi! Ja żyję, jak na wulkanie.

— Czy pan już próbował nastraszyć żonę? — spytał współczujący słuchacz.

Pan Pipman uśmiechnął się gerzko.

— Czy próbowałem straszyć? Dobrze sobie! Ja ją tak naszczyciłem, że o mało co sam nie umarłem ze strachu!

— Krzykiem?

— He, he! Krzykiem? Krzykiem pan nastraszył moją żonę? Pan jej nie zna! Do jutra pan może krzyczeć i ona się nie przeszkaszy! Nic, panie szanowny! To było coś grubszego.

— Manowicie?

— Podłożyłem jej pod łóżko pełardę. I jak tylko żona się nołożyła, to pełarda wybuchła. To był huk, jak z armaty. Wszystkie szyby wyłeciały, a żona wypadła z łóżka.

— No i co? Pomogło?

— Owszem. Straciła czkawkę... Ale mowę też straciła!

— Co takiego?!

— Tak, tak, panie szanowny, z tego strachu zaniemówiła.

— I co pan zrobił?

— Pośredłem z nią do doktora. Doktor mi powiedział, że trzeba ją naszczycić, żeby odzyskała mowę. No to co robić?

— Znow podłożyłem pod łóżko pełardę. Jeszcze dwa razy więcej kasa. I znow był wybuch, że się sulił sypał!

— No i co? Żona odzyskała mowę?

— Owszem, odzyskała. Ale czkawkę też odzyskała. Na nowo zaczęła ciskać i jeszcze mocniej niż przed tym.

— Co miałem zrobić? Podłożyłem trzecią pełardę! I znow przestała ciskać. Ale mówić też przestała!

Trzeba było klasnąć szwartą pełardę i t. d. i t. d.! Mówią panu, moje mieszkanie wygląda, jak pełowisko. Wszystko zrujnowane od wybuchów. Nie ma ani kawałka całego szkła.

— Ale, panie szanowny! Po ósmym pełardzie moja żona się przyzwyczaiła do wybuchów, już się nie boi i została przy czkawce! Ipl... Ipl... Przepraszam!

— Co to? Widzę, że pan też ma czkawkę?

— Owszem. Od tych wybuchów rozstroilem sobie nerwy i dostałem nerwowej czkawki. Teraz my z żoną czkamy na dwa głosy.

Napoleon Sadek.

Barcelona tonie w ciemnościach

Zakłady przemysłowe zostały unieruchomione

SARAGOSSA. Bezpośrednim następstwem zajęcia przez powstanców zapory wodnej Tremp jest unieruchomienie prawie wszystkich zakładów przemysłowych w Barcelonie, których instalacje elektryczne zasilane były prądem z elektrowni sprzężonej z tą zaporą.

Barcelona jest prawie zupełnie pogrążona w ciemności, pracowni w fabrykach broni i amuni-

cji została przerwana, a tramwaje unieruchomione.

Mimo apelu generalitat do ludności o zachowanie spokoju i mimo obietnicy dostarczenia prądu elektrycznego z innego źródła, panuje w mieście panika.

Niepokój ludności powiększyła w znacznym stopniu rozgłoszona ostatnio wiadomość, jakoby rząd miał się przenieść do Walencji.

Równocześnie wojska powstańcze zyskują wciąż na terenie, posuwając się, mimo rozpaczliwego oporu oddziałów rządowych, w kierunku dróg z Ta-

veja i Camarasa, podczas gdy kolumny legionistów znajdują się już w bezpośredniej bliskości Tortosy.

Wojska rządowe usiłowały dokonać dywersji na froncie Guadalajara, gdzie odniosły niewielki sukces, kontrofensywa jednak powstańców zmusiła je do cofnięcia się po poniesieniu znacznych strat, do pozycji wyjściowych.

LIST DŁUŻNIKA

— W tym tygodniu nie mogłem, niestety, nic panu wpłacić, ale w przyszłym tygodniu otrzyma pan dwa razy tyle.

CHOROBY PŁUC

Grudlica płuc jest nieubłagana i gorączka, nie robiąc różnicy dla płeć, wieku i stanu. Kosci miliony ludzi. — Przy zwalczaniu chorób płucnych bronchitis uporeczywego męczącego kaszlu, grypy itp stosują pp lekarze

BALSAM TRIKOLAN - AGE

który, ułatwiając wydzieleniu się śluzowiny, wzmacnia organizm i samopoczucie chorego oraz powiększa wagę ciała i usuwa kaszel.

RADIO

SOBOTA, 9 KWETNIA.
6.15 „Kiedy ranne”. 6.25 Gimnastyka. 6.40. Muzyka (płyty). 7.00 Dziennik poranny. 7.15 Muzyka (płyty). 8.00 Audycja dla szkół. 8.10 — 11.15 Przerwa. 11.15 Audycja dla szkół: „Śpiewajmy piosenki”. 11.40. Pieśni. 11.57 Sygnał czasu. 12.03 Audycja po ludności. 13.00 — 13.30 Przerwa. 13.30 Wiadomości gospodarcze. 13.45 Teatr Wyobraźni dla dzieci. 14.15 Koncert rozrywkowy. 14.50 Pogadanka aktualna. 17.00 Higiema w dawnych czasach — pogadanka. 17.15 Recital fortepianowy. 17.50 Nasz program. 18.00 Wiadomości sportowe. 18.10 Pogadanka społeczna. 18.15 Muzyka lekka (płyty). 18.30 Program na jutro. 18.35 Audycja dla wsi. 19.00 Audycja dla Polaków za granicą. 19.59 Pogadanka aktualna. 20.00 „Fiolet z Montmartru” — operetka. 22.00 „Prośby i rozkazy” — skecz. 22.15 Koncert Orkiestry Marynarki Wojennej. 22.50 Ostatnie wiadomości.

WARSZAWA II (Mokotów)

13.00 Koncert popularny (płyty). 14.00 Parę informacji. 14.05 Program na jutro. 14.10 Koncert rozrywkowy (płyty). 15.00 Pogadanka aktualna. 15.10 Wiadomości sportowe. 15.15 1000 taktów muzyki. 16.15 — 18.00 Przerwa. 18.05 Muzyka lekka (płyty). 18.30 Recital śpiewaczy. 18.55 Koncert rozrywkowy (płyty). 19.55 Życia kulturalna stolicy. 20.00—22.00 Przerwa. 22.00 „Stefan George” — kwadrans poezji. 22.15 Koncert kameralny. 23.05 — 1.06 Muzyka lekka i tańcząca (płyty)

Krociowe defraudacje w K. K. O.

Zauf na urzędniczka w Tarnowie sprzeniewierzyła 17.196 zł tych

W najbliższych dniach rozpocznie się w Tarnowie sensacyjny proces przeciwko zaufanej urzędniczce miejscowej K. K. O., starszej, samotnej panie Stanisławie Królikowskiej, która dopuściła się na szkodę tej instytucji defraudacji, sięgających sumy 17.196 zł.

St. Królikowska przez 28 lat pracowała w charakterze urzędniczki KKO w Tarnowie, a w roku 1932 objęła prowadzenie lombardu istniejącego przy KKO. W roku 1937 przeszła na emeryturę, a agendy kierownika lombardu objął p. Roman Jasica.

Na początku bieżącego roku soorządzając spis inwentarza Jasica wykrył pewne niedokładności kasowe, o czym zawiadomił dyrekcję KKO. Wszczęte w tej sprawie dochodzenia ustaliły, że Królikowska zdefrudowała 17.196 zł.

Pierwszego naduzycia dokonała Królikowska 23 czerwca 1932 roku, przywłaszczając sobie z kasy 150 zł. Wyzyskując zaufanie jakim się cieszyła i rutynę nabytą w ciągu długoltniej pracy brnęła coraz bardziej na drodze występku. Potrafiła ona tak sprytnie operować papierami w księgach kasowych i magazynowych, że de-

fraudacje te wyszły na jaw dopiero po jej przejściu na emeryturę.

Aresztowana Królikowska przyznała się do zarzucanych jej czynów. Początkowo przywłaszczyla sobie pieniądze z kasy, przypuszczając, że będzie mogła je zwrócić. Gdy jednak nie była w możności wyrównać zaciągniętych „pożyczek” kradła dalej. Na co i gdzie wydała pieniądze, nie pamięta.

Najbardziej zagadkową w tej sensacyjnej aferze jest okoliczność, w jakim celu dopuściła się Królikowska tych defraudacji. Osoba starsza, samotna licząca obecnie ponad 60 lat żyła bardzo oszczędnie i powszechnie przypuszczano, że odkłada jeszcze pieniądze z pensji. Prokuratura Sądu Okręgowego w Tarnowie ukończyła już dochodzenia i obecnie przygotowuje akt oskarżenia w tej sensacyjnej sprawie.

DINGL-DONT

Pożyczył zbirowi na bilet

Niezwykła wizyta wlamywa za

Adwokatowi bzdzińskiemu Gliksmannowi złożono w tych dniach niezwykle wizytę. Zgłosił się do niego elegancko ubrany jegomość i, przedstawiając się za wlamywacza i kaskarza Wacława Godlewskiego, oświadczył z rozbrajającą szczerością, że zamierza dołonać włamania w Dąbrowie Górniczej. Nie miał jednak pieniędzy na podróż prosił, aby adwokat pożyczył mu 270 zł.

Adwokat wręczył Godlewskiemu dwa złote i zaraz po je-

go odejściu zawiadomił o t j niezwyklej wizycie policję. Gadlewskiego zatrzymano. Okazało się, że jest zawodowym wlamywaczem i przybył na gościnne występy do Zagłębia z Brzeźcia nad Bugiem

Równocześnie stwierdzono, że podobne wizyty Godlewski składał w ciągu ostatnich dni różnym instytucjom i osobom prywatnym. Godlewskiego przekazano do dyspozycji władz sądowych

TADEUSZ RYS

DZIEŃ ZAPŁATY

WSTRZASAJĄCA POWIEŚĆ O BOHATERSTWIE,
MIŁOŚCI I POŚWIĘCENIU

Tadeusz znalazł się w domu Niemców. Matka-Niemka, podejrzewając, że jest szpiegiem pobięta do policji by go wydać, ale jej córka w międzyczasie zawiadomiła go o groźącym niebezpieczeństwie, ujęła jego rękę i wraz z nim wyszła z mieszkania.

Dziewczyna prowadziła Tadeusza, tak jak gdyby był małym dzieckiem. Znaleźli się teraz gdzieś na ciemnym podwórzu, stąpali po grząskiej ziemi.

Słyszał urywany, szybki oddech dziewczyny. Nie wypuszczała z dłoni jego ręki i szeptała po cichu:

— Proszę pana, matka poleciła mi pana strzec, żeby pan nie wyszedł z domu. Ale ja będę musiała wrócić i sama siebie związać... Inaczej nie potrafię wyłumaczyć matce i policji w jaki sposób pan zbiegł...

— Ależ, moja droga dziewczyno, przecież pani mnie nie zna wcale, czemu się pani dla nieznanego tak poświęca?

Nie odpowiedziała. Namyslała się jak widać, co ma odrzec. Wokoło panowała cisza i ciemność, tylko z dala migotały światła. Dziewczyna w końcu odpowiedziała szeptem:

— Szkoda mi pana... Ma pan takie piękne oczy... A przecież szpiegów rozstrzelują natychmiast...

— Nie jestem szpiegiem. Zapewniam panią, że nie mam wspólnego ze szpiegostwem.

— Wiem... Ale moja matka... Wie pan ona jest bardzo podejrzliwa... No, śpieszmy się, nie ma czasu...

Dobiegli do jakichś drzwi. Dziewczyna wyjęła z fartucha klucz i otworzyła te drzwi. Rozległo się jakieś ciche skrzypienie.

— Ostrożnie — powiedziała. — Tu kilka schodków. Niech pan uchwyci moją dłoń.

Tadeusz poczuł zapach kartofli i siana... Począł powoli i ostrożnie schodzić na dół.

— Tu przechowujemy warzywa i siano. Matka moja nigdy tu nie przychodzi, mówiła tonem, który znamienował, że jest dumna z tego, co teraz czyni.

— Matka moja szła tędy i spadła ze schodków, odtąd twierdzi, że tu jakiś zły duch ją uraczył i nie chce tutaj przychodzić... Zawsze posyła mnie...

— A czy nie macie służącej? — pytał Tadeusz, chcąc wiedzieć, czy jest tu zupełnie bezpiecznie.

— Przed wojną mieliśmy służbę, ale teraz czasy się zupełnie zmieniły. Niech pan tu zostanie do północy, — powiedziała drżącym głosem. — Gdy matka moja tylko usnie, przyjdę... Przyniosę panu jedzenie... Ma pan tu siano i może się pan dobrze wyspać...

— A czy zamyka mnie tu pani? — zapytał zaniepokojony Tadeusz.

Chwilę miał wobec niej podejrzenie, że gra z nim teraz, pragnie go zamknąć by nie uciekł, a po tym oddać go w ręce policji, jak zwykłego szpiega.

Ależ nie... To podejrzenie wydało mu się wnet śmieszne. Ta dziewczyna jest zbyt prosta i bezpośrednia, by się miała zdobyć na taki kawał. Po prostu spodobał się jej, a teraz drży z pożądania...

— Oczywiście muszę pana zamknąć — odrzekła dziewczyna. — Matka mogłaby poznać, że tu ktoś jest.

— Ma pani rację! Jaka pani jest dobra, moja droga dziewczyno!

— Do widzenia, drogi chłopcze... — padła nagle w jego ramiona.

Znow ucałował jej wargi, odwzajemniła mu się namiętnym pocałunkiem. Ale wnet wyswobodziła się z jego ramion, szepcząc:

— Każda chwila może teraz zaważyć

Ciemno było, Tadeusz nie widział nic wokoło. Słyszał tylko, jak dziewczyna wyszła i zamknęła za sobą kłódkę.

Tadeusz pozostał sam w komórcie. Miał wiele czasu do rozmyślenia. Począł zastanawiać się nad nowopowstałą sytuacją. Po co właściwie uległ namowom dziewczyny i pozwolił zamknąć się w tej komórcie? Czemu nie zostawił jej tu i nie poszedł sam dalej w drogę? Zapomniał nawet zapytać, gdzie się teraz znajduje.

Ale przecież i tak nie miał teraz siły, by wędrować dalej. Jest tak zmęczony, że odczuwa ból w całym ciele, w kościach. Czyż nie jest wyczerpany swymi dotychczasowymi przeżyciami?

Nie, na pewno nie dałby teraz sobie rady, nie potrafiłby pójść dalej.

Tadeusz padł na siano i natychmiast usnął.

*
Niemka - matka, wzburzona z powodu tego

spotkania i zła na córkę za jej opór, biegła raczej aniżeli szła w stronę posterunku policji, by zawiadomić o tajemniczym przybyszu. Do posterunku było aż przeszło trzy kilometry drogi.

Postępowanie jej córki gorszyło ją bardzo, postanowiła nauczyć ją. Gdy tylko wróci od domu, natychmiast napisze list do jej narzeczonego, pana Geczke i zawiadomi go, jak córka postępuje wobec swej matki.

Po drodze spotkała kilku znajomych, ale nikomu nie opowiedziała, dokąd idzie i w jakim celu.

Po co ma o tym opowiadać? Ludzie mogą wygadać się, albo powziąć jakieś podejrzenie wobec niej. Nic dobrego z tego nie przyjdzie. Lepiej, jeśli jak najprędzej dobiegnie na posterunek i jeśli obaże się, że ten bubeł to naprawdę szpieg, wtedy ona — pani Małylda Mannheim otrzyma na pewno wynagrodzenie.

To co pani Mannheim nazywała Polizei-Præsidium, był to zwykły prowincjonalny posterunek policji, w którym urzędowało trzech policjantów i cywilny sekretarz.

Pani Mannheim weszła do kancelarii, gdy sekretarz grał właśnie w karty z jednym z policjantów. Gdy zauważył, że ktoś wszedł, zmrużył oczy, jak gdyby chciał się lepiej przyjrzeć, kto tam jest.

— O co chodzi? — zapytał zagniewany.

— Jestem Małylda Mannheim z Proslken. Właściwie, z okolic Proslken...

— Ale o co chodzi? — zapytał niespokojnie sekretarz, przeglądając swoje karty.

— Sprawa jest następująca — westchnęła pani Mannheim — Przed pięciu godzinami szliśmy drogą i zauważyliśmy zemdłego młodego mężczyznę... Drwale pomogli nam go zanieść do nas do domu, bo nasz dom był najbliższy... Jestem bardzo łitościwa... Zawsze w porzebie przychodzę ludziom z pomocą...

— Ale co się stało? Niech pani powie krótko o co chodzi?

— Właśnie, mój panie, muszę opowiedzieć, jak się to wszystko stało. — odrzekła pani Mannheim — A więc drwale przynieśli do mnie młodzieńca, który zemdlał. Po tym wrócił do siebie, najsmprzód myślałam, że umiera...

Sekretarz walał pięścią w stół i krzyknął:

— Ale od stu tysięcy par beczek prochu — o co pani chodzi? Zaraz wyrzucę panią sąd!!

Pani Mannheim odrzekła wiele zdenerwowana:

— Chodzi o to, że pan się na mnie złości, a ja złościłam szpiega...

— Szpiega? — wykrzyknęli naraz wszyscy — Gdzie on jest?

— Wysłuchajcie teraz, to opowiem od początku — odrzekła triumfująco pani Mannheim, widząc jakie wrażenie wywarły jej słowa.

(Dalszy ciąg jutro)

Tajemnice szpiegostwa

W sidłach szantażu

Sensacyjna afera pułkownika Redla

Grigoriew zapukał do pokoju „pana Dietricha“ i gdy ten mu otworzył, oświadczył, że jest z żandarmerii i poprosił o dokumenty. „Pan Dietrich“ zadośćuczynił jego żądaniu i wręczył mu paszport.

42.

Grigoriew uważnie przeglądał paszport, przerzucając kartki. Na gło zauważył czerwony papier. Wyjął go i przeczytał. Momentalnie zmienił się wyraz jego twarzy. Ze zdziwieniem spojrzął na uśmiechniętą twarz mężczyzny o długiej siwej brodzie i oświadczył:

— Proszę mi wybaczyć, pan chyba rozumie, że nie wiedziałem, dlaczego mi pan od razu nie powiedział, że pan jest...

Grigoriew urwał w połowie i zwracając się do służby, rzekł:

— Możecie już iść, tu zaszło pewne nieporozumienie...

A gdy został sam z „panem Dietrichem“, oświadczył:

— Mogła z tego wyniknąć bardzo komiczna historia. Wydawał mi się pan podejrzany i z tego względu postanowiłem pana obserwować. A więc pan jest również naszym człowiekiem?

— Tak, mój panie, jestem dyplomowanym kapitanem, Anatolem Dietrichem, przyjechałem z Petersburga, aby obserwować szpiegów, kręcących się po Warszawie. A teraz proszę mi wybaczyć, jestem bardzo zajęty...

Grigoriew stuknął po wojskowemu obcasami i opuścił pokój „pana Dietricha“.

— Jakim łamanym rosyjskim językiem mówi ten dyplomowany,

kapitan... — pomyślał Grigoriew, wychodząc.

Podejrzenie nie opuściło go całkowicie, mimo, że czerwony papier, który znalazł w paszporcie „pana Dietricha“ wyraźnie mówił: że „Anatol Dietrich, kapitan dyplomowany semionowskiego pułku, został wydelegowany do Warszawy w ważnych sprawach służbowych“. Na dokumencie figurował podpis pułkownika Jabłonowskiego.

Jednakże Grigoriew w dalszym ciągu miał wątpliwości. Zdawało mu się, że dokument ten jest sfałszowany. Tego rodzaju rzeczy nie należały przecież do rzadkości. Grigoriew opuścił hotel i zatrzymał się po przeciwległej stronie ulicy. Jeśli to nie jest dyplomowany kapitan Anatol Dietrich — pomyślał agent, a tylko jakiś podejrzany osobnik, to w obawie przed aresztowaniem go postara się stąd wymknąć.

Grigoriew stał na czatach ponad godzinę. Z hotelu wychodzili różni ludzie, między innymi również pewien wysoki tęg mężczyzna o czarnych bokobrodach, ale stary Dietrich nie pokazał się.

— A więc wszystko jest w porządku — pomyślał Grigoriew, zamierzając już odejść, w tej samej chwili ujrzał portiera, który wybiegł z hotelu i rozglądał się na wszystkie strony.

Grigoriew zbliżył się do niego i zapytał:

— Co się stało? Kogo pan szu-

— Doskonale się składa, że pana spotkałem — odparł portier — W jakieś dwadzieścia minut po pańskim odejściu był telefon do „pana Dietricha“. Służący udał się do jego pokoju, aby go wezwać do telefonu i stwierdził ze zdumieniem, że pokój był pusty. Przeszukaliśmy cały hotel, ale nie znaleźliśmy go, a przy tym nie zauważyłem, aby wychodził...

— Ja też nie... przerwał Grigoriew portierowi, obrzucając go spojrzeniem pełnym zdumienia — no, niech pan dalej opowiada.

— Nic już nie mam do dodania, nie wiem gdzie się podział ten Dietrich. Siedzę przecież ciągle przy wyjściu i widzę kto wchodzi lub wychodzi z hotelu, jego zaś nie dostrzegłem. Jeśli nawet uciekł, to w jaki sposób, którydy?

— Czy zauważył pan pewnego wysokiego tęgiego jegomościa o czarnych bokobrodach? — przypomniał sobie nagle agent.

— Tak, zauważyłem go.

— Czy zauważył pan kiedy on wchodził do hotelu?

— Czy widziałem? Zaraz... zaraz... tak, ma pan rację. Nie widziałem, aby taki jegomość wchodził do hotelu.

Grigoriew klasnął w dłoń.

— Jeśli tak, to sprawa jest jasna: jegomość o czarnych bokobrodach i pan Dietrich to jedna i ta sama osoba. Ale jegomość ten nie tylko pana oszukał, ale również i mnie — dodał Grigoriew z oburzeniem — musi to być niebylejakie ptaszek. Związał mi spod ręki! Teraz należy przeprowadzić rewizję w jego pokoju — zawołał Grigoriew. — Może tam natkniemy się na jakiś ślad.

Grigoriew natychmiast zatelefonował do „brygady szpiegowskiej“, przy żandarmerii i opowiedział o swej przygodzie. Wkrótce do hotelu przybyło kilku żandarmerów z oficerem na czele i przeprowadziło rewizję w pokoju,

który zajmował „pan Dietrich“. W pokoju nie znaleziono nic podejrzanego. „Pan Dietrich“ widocznie wszystko włożył do walizki, którą zabrał ze sobą. Żandarmi znaleźli tylko małą kartkę, na której było napisane złym językiem rosyjskim:

„Proszę zameldować pułkownikowi Jabłonowskiemu, że niepokoiłicie mnie. Anatol Dietrich“.

Żandarmi kilka razy przeczytali kartkę, dziwiąc się jej treści. Czy to był żart? Czy ten Dietrich kpi jeszcze z nich? A może nie były to wcale drwiny? Jeśli jednak był w kontakcie z pułkownikiem Jabłonowskim, dlaczego w taki tajemniczy sposób ulotnił się, czego się obawiał?

Również i w „brygadzie szpiegowskiej“ mocno się dziwiono tej tajemniczej sprawie i w końcu nacelnik brygady, pułkownik żandarmerii Lieskow, zatelefonował do pułkownika Jabłonowskiego:

— Czy to sztab generalny? Prosiłbym pana pułkownika Jabłonowskiego... Panie pułkowniku?

Tu mówi pułkownik Lieskow z żandarmerii, hasło „Minin i Pożarski“. Czy jest panu znany niejaki Anatol Dietrich? Chciałbym wiedzieć czy to pański człowiek, ponieważ jegomość ten jest wplątany w tajemniczą historię.

— Co się stało z tym Dietrichem? — zapytał zaniepokojony Jabłonowski.

Lieskow opowiedział mu znany nam już przebieg wypadków.

— Ach, pańscy niezdarzy żandarmi! — zawołał Jabłonowski — Zawsze są tam, gdzie ich nie potrzeba... zawsze mam z nimi to samo.

— Czy pan Dietrich jest urzędową osobą? — zapytał Lieskow.

— Kimś znacznie poważniejszym niż urzędową osobą — denerwował się Jabłonowski — Jest to jeden z naszych najbardziej poważanych mężów zaufania. Znał

PROSZKI
WŁAZIŁAM

Kogutek

ZASTOSOWANIE:
**GRYPA, PRZEZIEBIENIE
BÓLE GŁOWY, ZĘBÓW i t.**

ZADAJĄC ORYGINALNYCH PROSZKÓW KOGUTEK
PATRZĄC JAKIE PROSZKI WAM DAJA
SOZY SA JĄ NAŚLADOWNICTWA

ZADAJĄC PROSZKÓW „MISBENO-NERVOBIN“
TYLKO W NOWYM OPAKOWANIU
TOREBKACH HYGIENICZNYCH.

duże się on w Warszawie ściśle tajnie i niepokojenie tej osoby, posiadającej dla nas kolosalne znaczenie, może nam przynieść olbrzymie szkody. Ale nie rozumiem głupoty pańskiego Grigoriewa. Z chwilą gdy Dietrich wylegitymował się dokumentem wystawionym przez wyższe władze, powinien był się oddalić i nie robić wrzawy w okół jego osoby.

— Wrzawę narobił przecież portier hotelu.

— Wrzawa ta jest właśnie b. niebezpieczna. Musi pan ukarać dyscyplinarnie tego Grigoriewa — takie głupstwa mogą nam przynieść wielkie szkody.

— Dobrze, zastosuję się do pańskiego życzenia, panie pułkowniku — rzekł Lieskow.

Po odłożeniu słuchawki Jabłonowski nerwowo zaczął spacerować po swym gabinecie. Rozumiał, że „pan Dietrich“ musi być oburzony, ponieważ najdrobniejsza nieuwaga może doprowadzić do zdemaskowania go. Sądził Jabłonowski, że po tym wypadku „pan Dietrich“ chyba już opuścił Warszawę. Ale w tym samym momencie gdy Jabłonowski pomyślał o tym, rozległ się dzwonek telefonu.

Jabłonowski przyłożył słuchawkę do ucha i stwierdził, że telefonował właśnie Dietrich.

(Dalszy ciąg jutro)

Kalendarz dnia
СБОРА

9
KWECIEN

Marii Kleofasowej, Mareslego. Słowiański Dobrosława. Słońca wsch. 4.55, zach. 13.22. Księżyc: wschód 12.21, zach. 2.15.

KRONIKA HISTORYCZNA:
1241 Klęska w bitwie z Tatarami pod Ligiata, gdzie poległ ks. Henryk Pobógny.
1525 Tzw. sekularyzacja Prus Wsch. W. Mistrz Albrecht zostaje księciem świeckim.
1757 Urodził się W. Bogusławski, ojciec teatru n.
PRZYŚLÓWIA LUDOWE:
W kwietniu po Grzęzorzach lody Niesia jezioronia tředo.
CIEKAWY WIADOMOŚCI:
Do trudnej strawnych potraw należy kaczka pieczona, którą orzaniem przyzwaja sobie po 6 i pół godzinach.
RADY PRAKTYCZNE:
Plamy z czarnego tuszu na bawo- nie rraś w glicerynie, następnie w mydlinach.

Poradnia życiowa
Rofa Nelsona

Sierńowice 2345. Koniecznie postać się o separację. Wtedy dopiero czułaby się Pani zadowolona i zdrowa a przede wszystkim wolna i zaczęłyby narodzić się Sobą. Pani męża nie kocha, jest to raczej lęk przed jego brutalnością. Niezależność może Pani uzyskać, przewalczyć to bezgraniczne lenistwo i dalej w swoim zawo- dzie pracować. Tylko pilna praca u- leczy Pani chore nerwy. Rodzice Pa- ni bardzo walczą materialnie i dlatego też nie odpowiadają na listy Pani. Z tej strony radzę nie liczyć na po- moc. Kapitałik Pani wystarczy a resz- tę uczyni nieprzejętny talent i spryt kupiecki. Wyzuwam, że wywalczy Pani niezależność i materialnie będzie się Jej dobrze powodziło.
Łączący porady. Otrzyma Pan wkrótce stałą pensję i skończy się wreszcie ta walka o chleb codzienny. Wiem, postanowił Pan po smutnym doświadczeniu pilnie i uczciwie pra- cować. Unikać jednak należy towa- rzystwa złych kolegów, którzy stale namawiali Pana do pijatyki, co też było powodem utraty poprzedniej po- sady. Żonę ma Pan szczerze oddaną. W jej towarzystwie powinien Pan spędzać często wolne chwile. Wygra Pan na loterii w obecnym ciągnięciu.
Mazowiecka. Posiada Pani nieprze- cieżną zdolności malarskie. Wyzu- wam, że stanie się Pani sławną o ile zaberze się Pani energicznie do pra- cy. Rodzicom nie brak zrozumienia i chętnie uczynią wszystko, by umożli- wić Pani dojście do sławy. Na razie o małżeństwie nie myślę, nie przyni- siałe Pani upragnionego szczęścia. Lu- dzie pokroju Pani nie zadawałają się ciepłom ogniska domowego. Pani ma naturę twórczą i musi się wyżyć. Pro- simo przyjaciela proszę nadesłać na mój adres Warszawa, ul. Zielna 4/b.

Na małej wokandzie...

Roztrzepaniec
czyli: „Mile życzenia“

A. E.) Na ślubie pana Jakuba Rozentala rojno było i gwar- ro. Goście spożywali sutą kolac- ję, wznosząc mnogie toasty za zdrowie młodej pary, a gramo- fon grał bez końca „U sie sia!“, potęgując wesoły nastrój.
Po kolacji odspicowano chó- rem tango „Ostatnia niedziela“, dla przypomnienia panu mło- demu, że minęła jego ostatnia kawalerska niedziela, po czym przyniesiono stos depezz, które pan Jakub począł głośno odczy- tywać:
„Drogiemu Kubie wieszuję i zazdroszczę. Ignacy Fajntuch- man“.
„Przyjemnego hupaj-siupaj życzą młodej perze Salomono- stwo Szczypiorek“.
„Dziś was dwoje, za rok tro- je, za dwa czworo, za trzy pię- cioro! Tcodor Ajzenforc“.
„Szczere współczuję z pań- skim nieszczęściem. Bernard Tancman“.
— Ach, nie mogą! — jęknął pan Jakub po odczytaniu ostat- niej depezz. Za taki dowcip ten łobuz musi dostać po mor- dzie!

— Rzeczywiście — przytak-nęli goście. — Napisać do pana młodego „współczuję z pańskim nieszczęściem“ to jest ordynar- ne świństwo.
— Więc mam od razu pójść i dać mu po pysku?
— Nie! — zawołali panowie Nechemia Blaj i Horacy Blu- man. — Ty zostań tutaj, a my cię wyręczymy.
×
— Pomyłkę zrobiłem — mó- wił pan Tancman na rozprawie. — Z powodu dwie depezz ra- zem wysłałem. Jedną do Kubę na ślub, a drugą do znajomego, któremu umarła narzeczona. No i przekreśliłem adresy.
Wyobraź sobie teraz pan sę- dzia, jaką minę miał ten znajo- my, któremu umarła narzeczona, gdy otrzymał depezz: „Wieszuję panu i cieszę się ra- zem z panem“ — i jakie bicie dostałem od tych dwóch, któ- rych on przysłał, i od tamtych dwóch, których przysłał Kuba.
×
Sąd skazał pana Nechemię Blaja i Horacego Bluma na ty- dzień bezwzględny aresztu.

WARSZAWA, UL. ŻELAZNA 80

600 milionów płacimy rocznie

za surowce i towary, sprowadzane z kolonij

Polska importuje rocznie po- łowę całego swojego przywozu z zagranicy w surowcach i to- warach kolonialnych.
Są to takie surowce i towary, jak: bawełna, wełna, skóry, ko- pra, sezam, sisal, juta, kau- czuk, ryż, kawa, herbata, ka- kao, rudy, miedź, cyna i t. p.
W roku 1937 wartość przy- wozu do Polski tych surowców i towarów kolonialnych wynio- sła olbrzymią sumę przeszło 600 milionów złotych.
Nasz handel światowy nieste- ty obejmuje w głównej mierze kraje Europy, skąd sprowadza my (rok 1937) aż 64% całego naszego przywozu, a wywozi- my aż 80% całego naszego z Polski wywozu.

Do krajów poza europej- skich, a więc Ameryki Północ- nej i Południowej, Azji, Afryki i Australii wraz z Oceanią — wywozimy zaledwie 20% całego naszego wywozu, a sprowa- dzamy natomiast stamtąd 35% całego naszego przywozu.
Jak z tego widać — musimy zwrócić baczniejszą uwagę na rynki poza europejskie, które stoją przed nami otworem i do których musi dotrzeć tak inicja- tywa kucpa, jak i przemysłow- ca polskiego, bardziej energicz- na i bardziej bezpośrednia.

Kraje poza europejskie i ko- lonie mogą przyczynić się w po- ważnym stopniu do rozwoju na- szego handlu i wytwórczości. Musimy tylko nawiązać z nimi bliższe stosunki gospodarcze i odpowiednio zapoznać się z ni- mi.
Przemysłowiec i kupiec pol- ski oraz stółki pod polską ban- derą powinny utrzymywać bez- pośrednią łączność gospodar- czą odległych rynków świata z Polską.
Surowiec potrzebny nam dla

fabryk i warsztatów pracy w Polsce powinien w 100% przy- chodzić do Polski bezpośrednio a nie po przez w rzeczywistości obce pośrednictwo.
Opanowanie tej dziedziny wymaga wiele pracy przez dłu- gie dziesiątki lat, pracy podję- tej przez miliony już, a nie ty- siące Polaków. Musimy tylko zrozumieć istotę tych korzyści, jakie nam daje ekspansja za- morska i kolonie. Temu celowi służą zorganizowane przez Li- gę Morską i Kol. t. zw. „dni ko- lonialne“.

W kazamatach na Łubiance

Więźniowie polityczni przechodzą nieludzkie męczarnie w więzieniach G. P. U.

Pewien angielski dziennikarz zdołał przeprowadzić wywiad z byłym komisarzem sowieckim na temat stosunków panu- jących w słynnym więzieniu mo- skiewskim, na Łubiance.
Komisarz ten przez wiele mie- sięcy przebywał w tym więzie- niu, w którym na więźniach wy- musza się wszelkiego rodzaju zeznania, jakie są potrzebne GPU do prowadzenia proce- sów.

Był komisarz, którego ro- dzina przebywa jeszcze w So- wietach, w ciągu wielu lat piastował wysokie stanowisko. Był osobistym przyjacielem Bucha- rina, Rykowa, Rosenholca, jak i innych dygnitarzy sowieckich, którzy zostali skazani w ostat- nim procesie.

„Zostałem aresztowany — o- powiada komisarz — pod zar- zutem uprawiania szpiegostwa i działalności antyinstalowskiej. Gdy komisarz lokalnego oddzia- łu GPU wezwał mnie do siebie, nie przeczuwałem nic złego. Do piero tam zakomunikowano mi, o co jestem oskarżony i z miej- sca odwieziono do więzienia na Łubiance, gdzie umieszczono mnie w pojedynczej celi.

Cela była bardzo wąska i mia- ła około 2 metrów wysokości. Jaskrawe światło paliło się w ciągu wielu miesięcy dniem i no- cą. Małutkie okienko celi było zasłonięte stalową blachą, któ- ra nie dopuszczała z zewnątrz ani jednego promienia światła. Ponieważ w celi było zawsze to samo światło, nie wiedziałem, czy jest noc, czy dzień.

Pod okienkiem znajdowała się tabliczka z napisem w języ- ku rosyjskim, francuskim i an- gielskim: „Odsunięcie blachy jest karane natychmiastowym rozstrzelaniem“.

„Próbowałem zasnąć na twar- dej pryczy, zakrywając twarz płaszczem, aby nie raziło mnie jaskrawe światło. W tej chwili do celi wszedł żołnierz potrzą- snął mnie za ramię i oświadczył:

— Tutaj nie wolno spać!
W więzieniu na Łubiance pa- nuje śmiertelna cisza. Słysz- się tylko od czasu do czasu ja- kies krzyki i własne szeptanie. Głośne zachowywanie się jest tutaj surowo karane. Panuje

więc spokój taki, jak na cmentar- zu.

Pewnego dnia, gdy prowadzo- no mnie na przesłuchanie, ujr- załem na korytarzu młodzień- ca, którego wlokło trzech żoł- nierzy. Młodzieniec krzyknął. Żołnierze zaczęli go wówczas okładać pięściami po twarzy, otworzyli mu usta i wpakowali knebel.

— Tutaj nie wolno krzyczeć — oświadczyli mu.

8 miesięcy spędziłem w wię- zieniu na Łubiance. Podczas tego czasu przesłuchano mnie

około 45 razy i niektóre z tych przesłuchań trwały od 6 do 7 godzin. Następnie przeniesiono mnie do więzienia Butyrki. Tam znajdowało się około 2500 wię- źniów. Zostałem umieszczony w celi, w której znajdowało się 167 osób. Jeszcze z czasów me- go urzędowania wiedziałem, że w moskiewskich więzieniach GPU przebywa około 120.000 osób.

We wszystkich więzieniach i obozach koncentracyjnych, znaj- dujących się na terenie Rosji, przebywa ponad milion ludzi.

LISY dłużoterminowe sniaty telefon 342-24.

Dobrowolny wygnaniec
chce na bezludnej wyspie oddać się
wspomnieniom o zmarłej żonie

W ciągu wielu miesięcy peł- nomocnicy maharadży provin- cji Eatar, położonej w środko- wych Indiach, Rai Kumara, węd- rowali po świecie celem na- bycia wyspy dla swego władcy. Miała to być wysepka pozba- wiona barwnej roślinności tro- pikalnej, smutny skrawek zie-

mi, bezludny i jednostajny, na którym mógłby żyć dobrowol- ny wygnaniec. Wygnaniem tym miał być 32-letni maharadza. Jest to człowiek pogrążony w wielkim smutku, który pragnie rozszki swego życia spędzić w samotności.

Jakie powody skłoniły księ- cia, przyzwyczajonego do luk- susu i wystawnego życia do te- go kroku? Są to niezwykle po- wody. W roku 1936 książę udał się ze swą piękną małżonką do Londynu. Tu księżna dostała zapalenia ślepej kiszki i zmarła zaraz po operacji. Rai Kumar był niepokieszony. Życie straci- ło dlań nagle wszelki urok.

Jeszcze przez rok maharadza sprawował rządy w swej provin- cji. Nie mógł jednak zapomnieć żony i postanowił opuścić na zawsze ojczyznę i zamieszkać na jakiejś bezludnej wy- sepce, gdzie będzie sam ze wspomnieniem żony i gdzie nikt nie będzie mu przeszkadzał o- nej rozmyślać.

Jego pełnomocnicy w ciągu kilku miesięcy szukali dla nie- go odpowiedniej wysepki. Misja ich nie była łatwa, albowiem wyspy wchodzące w rachubę były zbyt duże, lub zbyt koszo- wne, aby mogła ją nabyć po- jedyńcza osoba. W końcu jed- nak misja ich zakończyła się p- wedeniem. Znaleźli w pobliżu kanału angielskiego wysenkę Swona, która należała do jakie-ś irlandzkiego obywatela. W tych danych per'ro'ro'nie do- stępną było kilka niedużo roz- ległych i w najbliższej przyszłości Rai Kumar uda się do swej no- wej posiadłości.

Niezrównana książka z przepisami Dra A. Oetkera p. t. „Dobra gospody- ni piecze sama“ jest do nabycia we wszystkich sklepach kolonialnych i księgarskich. Cena obniżona 30 gro- szy.

Nigdy nie jest zapóźno myśleć o zdrowiu, tym bardziej jeżeli cierpisz na choroby nerek, pęcherza, wątroby, kamieni żół- ciowych, złej przemiany materii, na bóle artretyczne czy po- dagryczne, wzdęcie brzucha, odbijanie się lub skłonności do obstrukcji. — Pamiętaj, że nigdy nie będzie zapóźno, o ile używać będziesz ziół moczopędnych „DIUROL“, które zno- biegają nagromadzenia się kwasu moczowego i innych szko- dliwych dla zdrowia substancji, rozpuszczających je w organi- zmie. — Dziś jeszcze kup pudełko ziół „DIUROL“, a gdy przeko- nadatnich skutkach ich działania zależeć będzie z swym znajomym. Sposób użycia i oprowadnia Oryginalne ZIOŁA „DIUROL“ (z kognikiem) sprzedają apteki i składy apteczne

Francja wyludnia się

Francuski narodowy związek do walki z wyludnieniem kraju opublikował ostatnie dane statystyczne, z których wynika, że za 50 lat, a więc w roku 1988, Francja będzie posiadała 12 milionów mniej mieszkańców niż obecnie...

Obliczono dokładnie, że jeśli nie poleży się krocu obecnie stanowi rzeczy, to do roku 1945 ludność Francji będzie się zmniejszała o 126.000 osób rocznie, a do roku 1983 o 429.000.

Narodowy związek do walki z wyludnieniem Francji postanowił zorganizować wielką akcję propagandową, aby wykazać bezdziejnym małżeństwom, co za obowiązek spoczywa na nich.

Walka ryb na śmierć i życie

Wytworna publiczność z zapartym oddechem śledzi przebieg „zawodów”

Dzisiaj wieczorem — walczy „Schmelling”, który dotychczas pokonał 13 przeciwników z „Dempsey'cm” — szampionem, świeżo przybyłym ze Syjamu.

Laik z powątpiewaniem porządnie gwiata, gdy otrzyma ta kcie zaproszenie; ale w tajemniczo zwolennik najmłodszego „sportu” Anglii wie, — że „Schmelling” jak i „Dempsey” — to ryby syjamskie tresowane do walki.

Nowy ten rodzaj rozrywki, który szybko przyszedł się w Londynie, przyciąga publiczność, a więc podjęła walkę o zniesienie modnego systemu jednego dziecka i zastąpieniu go systemem wielu dzieci.

Wśród zwolenników rybackich walk i jego występy ścigają tłumy widzów. Jak się odbywają te niesmaczne zawody? Widzowie zbierają się wokół basenu, napełnionego wodą, w którym znajdują się obaj zawodnicy, oddzieleni od siebie siatką.

Walki ryb odbywają się zazwyczaj w nocnych klubach Londynu. Organizatorzy zawodów płać za silnego zapasnika rybiego do 40 złotych. Zaś za „Schmellinga” — isbnieje zwyczaj nadawania rybkom nazwisk znakomitych bokserów — zapłacono co najmniej 200 zł., ponieważ jest bardzo popularny.

W końcu pada ona martwa, gong melduje koniec walki. Którychś wyplaca się zakład, i zaraz rozpoczyna się druga walka. — „Farr” występuje przeciw „Luisowi” i wytworna publiczność znów z zapartym tchem śledzi następną walkę.

W końcu pada ona martwa, gong melduje koniec walki. Którychś wyplaca się zakład, i zaraz rozpoczyna się druga walka. — „Farr” występuje przeciw „Luisowi” i wytworna publiczność znów z zapartym tchem śledzi następną walkę.

Szczury ostrzegają

We wszystkich większych miastach władze prowadzą zaciętą walkę ze szczurami i walczą dając zadawalające wyniki. W miasteczku Coriman w stanie Montana, gdzie znajduje się kilka kopalni węgla, sprawa przedstawia się zupełnie inaczej.

Dlaczego dyrekcje kopalni odnosa się w tak delikatny sposób do szczurów? Ma to swój szczególny bardzo ważny powód. Wskutek piaszczystych zwałów ziemi, obsunięcie się ziemi w kopalniach nie należy do rzadkości.

Uczeni wyjaśniają, że szczury w kopalniach nie należą do rzadkości. Podczas długich obserwacji stwierdzono, że po obniżeniu się ziemi nie można było na miejscu wypadku znaleźć zabitych lub rannych szczurów. Sprawa tą zajęło się bliżej i ustalono, że szczury są wyposażone w niesamowity wprost zmysł jasnowidzenia i na pewien czas przed obyparciem się ziemi, chmury szczurów uciekają z zagrożonego miejsca.

Uczeni wyjaśniają, że szczury w kopalniach nie należą do rzadkości. Podczas długich obserwacji stwierdzono, że po obniżeniu się ziemi nie można było na miejscu wypadku znaleźć zabitych lub rannych szczurów.

CZYTAJ CIE „NOWEGO SPORTOWCA” CENA 10 GR

Co się dzieje w ciągu jednej godziny

W ciągu godziny 4 burze szaleją nad globem ziemskim, w ciągu godziny 7000 samochodów opuszcza fabryki, 75000 gazet opuszcza drukarnie, 1200 par bierze ślub, 85 par się rozwodzi.

Pełna tabela loterii Trzecia klasa — Pierwszy dzień ciągnięcia

I i II ciągnięcie GŁÓWNE WYGRANE

Stała dzienne wygrana zł. 5.000 padła na nr. 5677. Zł. 13500 na nr. 84998. Zł. 10000 na nr. 17274 93497 114265 144930 149236.

Wygrane po zł 125

216 265 316 946 1450 754 2254 474 700 970 3023 129 378 87 972 400 625 56 928.

Wygrane po zł 62.50

40023 361 456 41075 259 612 937 42443 581 890 941 78 43593 13 38 44094 230 314.

Wygrane po zł 125

20115 473 571 997 81042 137 92 380 433 549 917 99 62461 69 700 837 83255 537 647.

Wygrane po zł 62.50

100256 156 573 761 121076 489 562 933 12023 120209 702 72 501 124455 308 70.

III ciągnięcie Wygrane po zł 125

4107 5057 270 329 847 6965 7556 963 8532 9700 95.

Wygrane po zł 62.50

135 265 7 308 599 629 31 702 1003 159 405 17 28 608 729 44 829 535 2026 204.

Wygrane po zł 125

30193 289 354 61 572 635 762 31389 303 32513 763 80 823 33103 217 34070 367.

Wygrane po zł 62.50

50525 762 51153 89 245 75 488 512 34 783 816 630 820 82700 710 83217 353 492 506 617.

Wygrane po zł 125

100152 461 605 794 895 995 101065 92 142 252 348 410 73 724 65 919 86 102034.

IV ciągnięcie GŁÓWNE WYGRANE

Stała dzienne wygrana zł 20000 na nr 107733. Zł 750000 na nr 1526. Zł 55000 na nr 74001.

III ciągnięcie Wygrane po zł 125

4107 5057 270 329 847 6965 7556 963 8532 9700 95.

Wygrane po zł 62.50

135 265 7 308 599 629 31 702 1003 159 405 17 28 608 729 44 829 535 2026 204.

Wygrane po zł 125

30193 289 354 61 572 635 762 31389 303 32513 763 80 823 33103 217 34070 367.

Wygrane po zł 62.50

50525 762 51153 89 245 75 488 512 34 783 816 630 820 82700 710 83217 353 492 506 617.

Wygrane po zł 125

100152 461 605 794 895 995 101065 92 142 252 348 410 73 724 65 919 86 102034.

IV ciągnięcie GŁÓWNE WYGRANE

Stała dzienne wygrana zł 20000 na nr 107733. Zł 750000 na nr 1526. Zł 55000 na nr 74001.

III ciągnięcie Wygrane po zł 125

4107 5057 270 329 847 6965 7556 963 8532 9700 95.

Wygrane po zł 62.50

135 265 7 308 599 629 31 702 1003 159 405 17 28 608 729 44 829 535 2026 204.

Wygrane po zł 125

30193 289 354 61 572 635 762 31389 303 32513 763 80 823 33103 217 34070 367.

Wygrane po zł 62.50

50525 762 51153 89 245 75 488 512 34 783 816 630 820 82700 710 83217 353 492 506 617.

Wygrane po zł 125

100152 461 605 794 895 995 101065 92 142 252 348 410 73 724 65 919 86 102034.

IV ciągnięcie GŁÓWNE WYGRANE

Stała dzienne wygrana zł 20000 na nr 107733. Zł 750000 na nr 1526. Zł 55000 na nr 74001.

III ciągnięcie Wygrane po zł 125

4107 5057 270 329 847 6965 7556 963 8532 9700 95.

Wygrane po zł 62.50

135 265 7 308 599 629 31 702 1003 159 405 17 28 608 729 44 829 535 2026 204.

Wygrane po zł 125

30193 289 354 61 572 635 762 31389 303 32513 763 80 823 33103 217 34070 367.

Wygrane po zł 62.50

50525 762 51153 89 245 75 488 512 34 783 816 630 820 82700 710 83217 353 492 506 617.

Wygrane po zł 125

100152 461 605 794 895 995 101065 92 142 252 348 410 73 724 65 919 86 102034.

IV ciągnięcie GŁÓWNE WYGRANE

Stała dzienne wygrana zł 20000 na nr 107733. Zł 750000 na nr 1526. Zł 55000 na nr 74001.

Z. KAMINSKA

dziewczyna do wszystkiego

niezwykłe dzieje pięknej dziewczyny
na wiejskim bruku

Nieprzeciętnej urody dziewczyna, Franja Snopkówna, córka małego wieśniaka, poszła do miasta „do obojczyka”. Już w pierwszych miesiącach napotkała nieuczciwego człowieka, który ją haniebnie wyzyskał. Ciężkie, omal nie tragicznie zakończone przeżycia były skutkiem tej nieuczciwości męskiej. Przetrawia je Franja, a synka nieznanego nawet z imienia i nazwiska ojca umieściła w zakładzie im. ks. Boduana, sama zaś dostała się na służbę do zamożnego pana Arcińskiego.

W majątku Arcińskiego, Lidku na Pomorzu, nastąpiła dla Frani inne życie: przestała być dziewczyną, do wszystkiego. Zakończył się w niej pan Arciński, ale ta miłość sprowadziła do Lidka jego syna, obawiającego się utraty schody po ojcu. Młody pan Zygmunt zachowywał się brutalnie tak, że ojciec przy nim sprowadził reagenta do domu, zapowiedział wydziedziczenie go i kazał mu się wynosić.

W przeddzień wyjazdu pana Zygmunta w pałacu wybuchł pożar. Ogień powstał tak nagle i tajemniczo, że pan Arciński nie zdołał się uratować.

Jako podejrzany o podpalenie został aresztowany Zygmunt Arciński, bo jemu tylko mogło zależeć na zemście na ojcu.

Po dokonaniu badań przez władze śledcze, doczesne szczątki pana Arcińskiego zostały wyprowadzone z kaplicy do cmentarza, gdyż rodzina postanowiła pochować go w grobie rodzinnym w Warszawie. Wyprowadzenie zwłok zgromadziło liczną ludność miasteczka, a wzięła w nim udział również przybyła z Lidka służba.

Już się szykowało do wyprowadzenia, kiedy zajechał samochód i przyjechała pani Arcińska... z panem Zygmuntem!

Ozom swoim nie wierzyła.

Tak samo pani Kaczkowska patrzyła na młodego pana Arcińskiego, jakby w ślup soji zamieniona.

A kiedy oprzytomniała ze zdumienia, zaczęła uragać:

— Puścili takiego zbrodniarza! Chyba, że tylko na pogrzeb, żeby w nim skrucę wzbudzić! Bo nie uwierzę, by mieli wypuścić go całkiem za zamordowanie człowieka, własnego ojca! Albo... nie ma sprawiedliwości na tym świecie! Tylko może być dla biednych, a bogatym idzie na rękę.

— E, co też pani opowiada? Może on właśnie wcale nie jest winien. Bo ja pani powiadam, że to chyba nie on to zrobił. Bałby się!...

Pani Kaczkowska mruczała i mruczała. Nie mogła jej przekonać.

Odprowadziliśmy ciało aż na sam dworzec, gdzie trumna była włożona do wagonu towarowego, ale w zieleni. Były i wieńce. Na jednym była wśегда z wielkim napisem: „NAJUKOCHANSZEMU MĘŻOWI OD ZROZPACZONEJ ŻONY”. Był też wieńce od dzieciaków z okolicy. I jeszcze jakieś dwa, na których wstążek nie można było odczytać bo się pozawijały.

Ludzie żalowali pana Arcińskiego. To było widać. Nie znali go tu przecież długo, a sama widziałam, jak parę kobiet ze służby płakało i siakało nosami ze wzruszenia.

Cóż dopiero mówić o nas trojgu? Straciliśmy opiekuna i dobroczyncę!

Wróciliśmy tym samym wozem do Lidka. Pani Arcińska przyjechała tam pierwsza samochodem, który jej pożyczili sąsiedzi.

Dowiedzieliśmy się, że jasnie pani z mieszkania rządcy wydaje zarządzenia, że ma jeszcze tego samego dnia odejść pociągiem pośpiesznym do Warszawy, bo zaraz odbędzie się w Warszawie pogrzeb.

Kaczkowska aż dostała wypięków, żeby się dowiedzieć, co wreszcie z nią będzie. Ja się przyznam, że niczego dobrego się nie spodziewałam. Niechby przynajmniej dali parę groszy, żebym miała na przeżycie, póki nie znajdę innej służby, czy jakiejś roboty. Spodziewałam się, że jeszcze przy robotach polnych znajdzie się coś dla mnie. Było już co prawda po żniwach, ale jak to w lecie na wsi, jest zawsze do czego rękę przyłożyć.

Nie mogłam już usiedzieć przed domem na folwarku, poszłam do parku i powiedziałam Kaczkowskiej, gdzie jestem, gdyby mnie szukali.

Siadłam na ławce i zapatrzyłam się na stare drzewa, na ptaki. Człowiek chciał koniecznie odwrócić od siebie smutne myśli, zająć uwagę byle głupstwem, żeby nareszcie przestać kołować koło śmierci pana Arcińskiego, koło pana Sterczyńskiego, pana Zygmunta i pani Arcińskiej.

Upażyłam sobie jakiegoś piaszka, który kręcił się nisko między gałęziami, iskał sobie piórka, lebek przekrzywił, skrzydełkami trzepotał. Zazdrościłam temu piaszkowi. Co takiemu stworzeniu potrzeba? Rozpoznał skrzydełka i pofrunie, dokąd chce. A człowiek musi mieć pieniądze na bilet i nawet nie bardzo ma dokąd jechać! Wiedziałam o tym, że pan Arciński dopomógł ojcu, ale choć tęskniłam do swoich, jakoś dziwnie odpychało mnie od domu. Byłam przecież bardzo odmieńniona od tego czasu, kiedy wyjechałam z naszej wsi!

Wydawało mi się, że już mi tam nie będzie dobrze. Matkę tylko chciałam zobaczyć i ojca. Ale czułam, że w domu długo nie wysiedzę.

Pragnęłam być jak najdalej od wszystkich ludzi znanych, pragnęłam znaleźć się pomiędzy zupełnie obcymi, by mi nic nie przypominało z tego, co się działo ze mną.

Jeden tylko Rysio łączył mnie z dawnym życiem. I o nim wiele myślałam. Mówiłam sobie w duchu:

„Będziesz musiał, syneczku, znów zostać wśród sierot! Już cię chyba stąd nigdy nie zabiorę do siebie, nigdy chyba nie będziemy razem! Takie może przekleństwo wisi nad twoją i moją głową!”

Ale co to człowiek może wiedzieć?!

Taką zamysloną smutnie zastała mnie pani Kaczkowska. Widziałam, że jest bardzo przygnębiona. Przesiadła się ciężko koło mnie.

— No, to się już wszystko skończyło! — szepnęła cichym głosem. — Jeszcze miałam nadzieję, że mnie tu w Lidku zostawi na komornym, że uszanuje mój wiek!... Bogać tam!... Owszem zapłaciła wszystko co do grosza. I kazała się wynosić precz! Na moje stare lata!... Nawet żałuję, że ją prosiłam. Nie trzeba było człowiekowi się upokarzać... Ale stara jestem, gdzie się ja teraz podzieję? Gdzie znajdę dach nad głową? Ano cóż?... Pojadę do rodziny do Pruszkowa. Może mnie tam przygarną do siebie, chociaż u nich ciasno i bieda... Tak się to skończyło, skończyło!...

Żal mi było pani Kaczkowskiej. Tak to bywa z ludźmi, kiedy idą na służbę. Dopóki młody, to jeszcze dobry, a na starość — wynosi się i już!

Nie miałam dla niej słów pocieszenia, bo i jakie? Siedziałyśmy w milczeniu i każda snuła swoje smutne myśli, kiedy z daleka usłyszałam wołanie:

— Panno Franio! Panno Franio!

Wołała mnie dziewczyna z folwarku.

— Jasnie pani chce się rozmówić z panną Franją.

Poszłam z bijącym sercem. Wyrzucałam sobie, że mnie tu jeszcze zastała. Trzeba było właściwie wynosić się zaraz po pańskim pogrzebie dokąd nogi poniosą i nie narażać się jeszcze na wymyślania. Dopiero sobie wtedy urzytomniałam, że głupio zrobiłam, siedząc dalej w Lidku.

Stało się.

— Ostatecznie nic mi nie zrobił! Każe się wynosić jak pani Kaczkowskiej, to sobie pójdę. Tylko gdzie spędzić noc najbliższą?

Przypomniała mi się Warszawa, jak błądziłam na ulicy z takim samym zamętowaniem. Nawet jeszcze gorszym!

Pan Bóg opiekuje się każdym stworzeniem — pocieszałam się, — to i mnie zginąć nie pozwoli!

— Gdzie jest pani? — spytała dziewczyna, która poszła ze mną.

— W mieszkaniu rządcy. Porządku robi. Lidki będzie sprzedany, chociaż pan rządcza chciał wydzierżawić. Jasnie pani nie chce, bo mówi, że za dużo kłopotu. A dobrze za niego dają. Kupi pan Zawadzowski z Gnieźnika. Bogaty pan. Pałacu pewnie nie będzie odbudowywał, bo sam ma jeszcze piękniejszy w swoim majątku.

Opowiadała mi obszernie o tym panu Zawadzowskim, ale co mnie to obchodziło?

Czekałam na dworze przed domem rządcy, kiedy mnie pani Arcińska wezwie, bo szła do niej służba po kolei.

Chwalili ją nawet. Kucharz szczególnie:

— Uczciwa kobieta — mówił. — Niezwykłe krzywdy nie chce. Przez pamięć męża jeszcze człowiekowi coś dorzuciła! Zaczyna osobal!

— No — myślę sobie, — może ją tak śmierć męża odmieniła!...

Ludzie się porozchodzili. Parę osób szykowało się od razu na kolej. To byli ci, co ich pan Arciński przywiózł z Warszawy. Kucharz wyjeżdżał, jedna dziewczyna, lokajczyk, stangret. Inni wynosili się do miasteczka na razie, żeby sobie zacząć szukać innej służby. Tak się to wzięło rozpręgało.

Od kucharza dowiedziałam się, że Mikołaj też wyjeżdża do Warszawy, że dostał w zapisie według dawnego testamentu pana, kilka tysięcy złotych, które mu wypłacą, jak pan Zawadzowski wypłaci za Lidki.

„Przynajmniej temu starowinie nic dzieje się krzywdy” — pomyślałam z ulgą.

Zostałam sama na ławeczce niedaleko domu rządcy, kiedy wyszła wreszcie pani Arcińska i pan Zygmunt.

— Już trzeba jechać na pociąg! — powiedziała pani Arcińska.

— Mamy jeszcze godzinę czasu — odpowiedział pan Zygmunt. — Konie zaraz podjadą. Już mówiłam z rządcą. Zły jest na ciebie.

Pani Arcińska wzruszyła ramionami. Stała twarzą do mnie, ale jakby mnie nie widziała.

Chce mi na pewno dokuczyć! — domyślałam się. — Ale mnie już wszystko jedno! Nie po rzebanie tu tylko siedzę. O noclegu trzeba raczej pomyśleć!

Nareszcie dojrzała mnie.

— Ty tu czego jeszcze wysłuchasz? — spytała się mnie z odległości paru kroków.

Podniosłam się powoli.

— Przecież jasnie pani kazała dziewczynie mnie zawołać.

— Owszem... Przypominam sobie.

Zbliżyła się do mnie i przyglądała mi się przez zmrużone powieki.

— Mam cię choć nawet zabrać do Warszawy na pokojówkę... — mówiła wolno, jakby słowa przez zęby cedziła. — Wyglądasz wcale dobrze... Tym bardziej, że... mój mąż obdarzał cię wielką przychylnością... Tego ci nigdy nie zapomnę!... A tym bardziej o tym będę pamiętała, jeśli cię będę miała pod ręką.

— Oho — pomyślałam, — ona coś za słodko do mnie mówi. W tym musi się kryć jakaś nieprzyjemność dla mnie.

— Za służbę bardzo dziękuję! — powiedziałam. — Ale przez ostatnie miesiące nie dostawałam zupełnie pensji i chciałam prosić jasnie panią o zapłacenie.

Roześmiała się.

— Nie dostawałaś pensji? A za co miałaś dostawać? Służyłaś w pałacu? Nic o tym nie wiem. Zdaje się, że nic nie robiłaś!... Za co więc należy ci się pensja?

Zaczerwieniłam się mocno.

— Za przyjemności ja nie płacę! — dołąła głosniej i oczy jej polyskiwały mośniej, jakby się w niej coś zapalało. — Ty dziewczko ordynarna! Wkradłaś się do naszego domu, jak prawdziwa złodziejka! Najpierw okradłaś mnie z najcenniejszych pamiątek, a po tym ukradłaś mi serce męża!

Pan Zygmunt zaczął ją uspakajać.

— Nie warto już o tym wszystkim mówić! — powiedział.

— Zginąć w więzieniu powinna! — wołała jeszcze zapalczywiej.

Odsunęłam się od niej. Po co miałam słuchać tych niesłusznych, krzywdzących obelg?

Na szczęście zajechał powóz. Pan Zygmunt wziął ją pod rękę. Poszła nareszcie, jeszcze pokrzykując na mnie. Nie słuchałam już tego wszystkiego.

Znów byłam samotka na świecie, jak ten koleś, bez dachu nad głową, bez grosza, w rozpaczy, co będzie z moim Rysiem, z daleka od niego i od rodziny.

Wydawało mi się, że do kogo tylko się zwrócę, każdy odwróci się do mnie plecami i będzie na mnie wykrzykiwał tak, jak pani Arcińska, że każdy będzie patrzył na mnie z pogardą.

Za co?

Czy zrobiłam coś złego? Czy skrzywdziłam kogo?

Sama byłam skrzywdzona, kiedy broniałam przed panem Sterczyńskim jej bransoletki i pierścionki, a sama skrzywdziła swego męża, który dopiero przy mnie czuł się dobrze i zdrowo.

Choć było już ciemno, choć bałam się czerniejących zgliszcz pałacu, uciekłam do parku, siadłam na ławeczce i płakałam gorzko nad swoją dołą. Nie widziałam przed sobą jutra.

A jednak to jutra... że może ponieść mnie... drogami!...

(Dalszy ciąg jutro)

Prozrek od **BOLU GŁOWY**
DLA DOROSŁYCH ZE ZN. FABR.
KOWALSKINA
stosuje się również
PRZY PRZEZIĘBIENIU
GRYPY I KATARZE

KRONIKA KRAKOWA

Ze sportu

Tani miesiąc reklamowy!

od 1/IV do 30/IV

8 gr. pranie 8 gr.
8 gr. kołnierzyka 8 gr.

Czyszczenie ubrania 3.50
 Czyszczenie sukni 2.—

PRALNIA

ul. Wrzesińska 1

Z TEATRU im. J. SŁOWACKIEGO

Dzisiaj w sobotę powtórzenie tragedii Ra-cine'a, „Fedra” w opracowaniu scenicznym dyr. K. Frycza, z Zofią Jaroszewską w roli tytułowej, oraz A. Kłofską, S. Czajkowskim, W. Nowakowskim, W. Macherskim i in.

W niedzielę popołudniu komedia Al. hr. Fredry „Wielki człowiek do małych interesów” w opracowaniu scenicznym reż. W. Biegańskiego.

W niedzielę wieczorem po cenach znizowanych, „Romantycy” N. Rostanda w reżyserii W. Biegańskiego.

NAJBLIŻSZA PREMIERA Teatru im. J. Słowackiego będzie sztuka Tadeusza Wołowskiego p. t. „Piosenka o kadecie”, w opracowaniu scenicznym reż. Wacława Radulskiego.

Teatr Zw. Młodz. Ręk. i Przemysł.

Teatr Związku Młodzieży Przemysłowej i Rękodzielniczej ul. Skarbowa 2 wystawia w niedzielę dnia 10 kwietnia b.r. popołudniu o godz. 4-tej „Tajemnicę Mszy św.” po cenach znizowanych 50 gr. wszystkie miejsca i wieczór o godz. 7-jej po cenach normalnych 1, 1.50.

Bilety do nabycia u portiera.

REPERTUAR KIN:

ADRIA: „Pod cudzym nazwiskiem” i „Złoty pył”

APOLLO: „Lekarz pięknych kobiet”

ATLANTIC: Towarzysze broni.

L. O. P. P. Motyl hiszpański.

MUZEM: „Pasteur”, ponadto dodatki PROMIEN: „Jej pierwszy bal”.

BAGATELA: „Na Sybir” (Smorsarska, Bodo, Brodzisz) i „Blond Carmen” (Marta Eggerth)

STELLA: Nedorajda.

SZTUKA: „Scherlock Holmes i Dr. Watson”

ŚWIT: „Tango Notturmo”

UCIECHA: Byłam szpiegiem.

WANDA: Pani Walewska.

ZORZA: Pasteur.

FOTOPLASTIKON: Szczepańska 5: „Heidelberg”.

RADIO

8.15 Audycja poranna, 11.15 Audycja dla szkół: „Śpiewamy piosenki” 11.40 Płyty, 11.57 Sygnał czasu, Hejnał z Wieży Mariackiej, 12.03 Audycja południowa, 13.45 Koncert życzeń z płyty, 14.45 Wiadomości bieżące, 14.50 Płyty, 15.15 Pogadanka aktualna, 15.25 Lokalne wiadomości gospodarcze, 15.45 Teatr Wyobraźni dla dzieci, 16.15 Koncert rozrywkowy 16.50 Pogadanka aktualna, 17.00 Higiena w dawnych czasach, 17.15 Recit. fortepianowy, 17.50 Nasz program, 18.00 Wiadomości sportowe, 18.16 „Kraków wczorajszy i dzisiejszy”, 18.30 „Miniatury kwatrowe”, 18.55 Program na dzień następny, 19.00 Audycja dla Polaków zagranicą 19.50 Pogadanka aktualna, 20.00 „Fiolet z Montmartre'u” operetka, w przerwie dziennik wieczorny i pogadanka aktualna, 22.00 „Prośby i rozkazy”, 22.15 Koncert Orkiestry Marynarki Wojennej, 22.50 Ostatnie wiadomości dziennika wieczornego, przegląd prasy i komunikat meteorologiczny, 23.00 Płyty.

BIURO BUCHALTERYJNO - REWIZ.

I. GRÜNBAUM

Kraków, Floriańska 44 II p. of. 17
 Telefon 181-69

Zakłada księgi. Sporządza bilanse
 Rozliczenia. Nadzór. Porady.

Przyjmuje również prace na prowincji

Zawodowa złodziejka aresztowana za kradzież futra perskiego.

Wczoraj została aresztowana Szewc Marja, lat 39, zawodowa złodziejka, zam. przy ul. Pawiej L. 22, za kradzież futra perskiego wart. 600 zł. na szkodę Anny Masłowskiej, zam. przy ul. Friedleina L. 25. Futro odebrano i zwrócono właścicielce.

Ukazało się następujące zarządzenie Krakowskiej Kurii Książecko Metropolitalnej:

„W niedzielę Wielkanocną, dnia 7 kwietnia b. r. odbędzie się w Bazylice św. Piotra w Rzymie kanonizacja naszego Rodaka, błog. Andrzeja Boboli. Za-

rzadzamy, by w tym dniu we wszystkich kościołach Archidiecezji Krakowskiej w przemówieniu podczas sumy zwrócono uwagę wiernych na tę doniosłą dla naszego Narodu chwilę, jaka się dokonuje w Rzymie i po-

sumie na podziękowanie Bogu odspiewano hymna „Te Deum laudamus” i niech także równo cześnie ze śpiewem dzwony kościelne podadzą tę wieść tym, którzy nie wezmą udziału w nabożeństwie.

Jak Polska uczci

kanonizację bł. Andrzeja Boboli

Ludowcy

Zaniechają obchodu kościuszkowskiego?

Prezes Gruszka w Krakowie

Wczoraj przybył z Jarosławia do Krakowa serdecznie witany na dworcu przez przedstawicieli Str. Ludowego, inteligencji ludowej i redakcji „Piasta” prezes Gruszka. W czasie powitania prof. Kotowa wręczyła p. Gruszce wiązanek kwiatów. Po- byt prezesa Gruszki w Krako-

wie ma charakter prywatny. Jak się dowiadujemy w dniu dzisiejszym władze Stronnictwa Ludowego złożyły w urządzie wojewódzkim w Kielcach podanie o zezwolenie na urządzenie obchodu w Raclawicach, w którym by mogli wziąć udział mieszkańcy województwa

kieleckiego i Małopolski Zachodniej. O ile decyzja władz wypadnie odmownie liczyć się należy że Stronnictwo Ludowe zaniecha w ogóle obchodu uroczystości kościuszkowskich a zatym nie skorzysta z zezwolenia na urządzenie obchodów w ramach poszczególnych powiat.

Skazanie bluźniercy religii rzymsko-kał. w Krakowie

Przed sądem apelacyjnym w Krakowie zasiadł wczoraj na skutek apelacji Jan Godyń robotnik z Chrzanowa który wyrokiem Sądu krakowskiego na sesji wyjazdowej w Chrza-

nowie został skazany za obrazę religii rzymsko-katolickiej na dwa lata więzienia. Sąd po przeprowadzonej rozprawie uchylił wyrok I Instancji i wymierzył Godyniowi karę 6 miesięcy wię-

zienia bez zawieszenia. Rozprawie przew. s. o. dr. Ostrega osk. prok. dr. Garbaczewski bronił adw. dr. Warenhaupt.

Program »Dni Kolonialnych«
 w Krakowie
 od dnia 7 do 13 kwietnia 1938 r.

10. IV. 38 Godz. 10.30 Zbiórka Młodzieży, Związków, Stowarzyszeń, Oddziałów LMK i t. d. z orkiestrami i transparentami. (Samochoły udekorowane — zbiórka do puszek na F.A.K. Ustawienie w Rynku Gł. w/g porządku ustalonego z gory).
 Godz. 11.15 Przemówienie, po czym chóór Towarzystwa Oratoryjnego odśpiewa 2 pieśni.
 Godz. 11.40 Uformowanie pochodu manifestacyjnego w/g ustalonego z gory porządku.
 Godz. 12.00 Ruszanie pochodu ulicami: Rynek, Rynek Mały, Sienna, Potockiego, Basztowa, Podwale, Straszewskiego, Nad Wisłę.
 Godz. 13.00 Nad Wisłą odegranie „Hymn Bałtyku” i rozwiązanie pochodu.

11. IV. 38 Godz. 17.00 Akademia kolonialna dla młodzieży szkolnej w sali bursy im. ks. Kuznowicza.
 Od 7 do 13. IV. 38 Odczyty Oddziałach LMK, w Szkołach i Oddziałach wojskowych.
 W radio — komunikaty Komitetu Krakowskiego i wezwanie do licznego udziału w manifestacyjnym pochodem.
 W prasie — komunikaty i program „Dni Kolonialnych” z wezwaniem do udziału w pochodzie. Ponadto artykuł w I.K.C. w dn. 10. IV. 38
 Zbiórka do puszek — w dniu 10. VI. 38, zbierają do puszek zespoły zbiorkowe towarzyszące samocho- dom udekorowanym.

Odszkodowanie za spalone domy przy ul. Mazowieckiej

Kilka dni temu donosiliśmy o pożarze, który strawił kilka budynków w Krakowie przy ul. Mazowieckiej. W związku z tym na miejscu celem likwidacji szkód z powsz. zakładu ubezpieczeń insp. inż. Karczewski i mgr. Fijaś.

W najbliższym czasie rozmiar szkód będzie ostatecznie ustalony, poczem nastąpi wypłata odszkodowań, która pozwoli na odbudowanie zniszczonych przez ogień budynków.

Konkurs zdobienia kwiatami domów w Krakowie

Z początkiem czerwca, w okresie „Dni Krakowa”, kiedy przybywają do nas dziesiątki tysięcy turystów, miasto pragnie się miłym gościom przedstawić jak najokazalej i jak najpiękniej. Wielką w tym rolę odgrywa przyozdobienie balkonów, okien i fasad kwiatami.

Komitet Obywatelski „Festivału Sztuki Polskiej” i „Dni Krakowa”, pragnąc zachęcić szeroki ogół Krakowian do zdobienia kwiatami i zelenią okien i balkonów, ogłasza Wielki Konkurs na najpiękniejszą dekorację kwiatową.

Komisja w krypcie pod wieżą Srebrnych Dzwonów

We czwartek rano przybyli do Krakowa mjr. dr. Kaliciński i sen. Jastrzębowski. Po pobycie w krypcie pod wieżą Srebrnych Dzwonów mjr. Kaliciński i sen. Jastrzębowski zbadali postęp prac przy wykonaniu nowej

trumny w zakładzie Seipa. Trumna ma być wykonana z początkiem maja. Prawdopodobnie w rocznicę śmierci Marsz. J. Piłsudskiego nastąpi złożenie zmumifikowanych zwłok do nowej trumny już na stałe.

Wznowienie rozprawy przeciw 18 przemysłnikom.

W piątek została wznowiona rozprawa przeciw szajce przemysłników, która toczyła się przed sądem okręgowym przed dwoma tygodniami.

Na ławie oskarżonych zasiadło 18 osób, odpowiadających za przemykanie towarów przez granicę niemiecką w pow. katowickim oraz o przechowywanie, transportowanie i pozbywanie przemytu.

Po przesłuchaniu świadka, zawnioskowanego przez obronę na poprzedniej rozprawie, przewód sądowy został zamknięty i zabrał głos prokurator. Rozprawa trwa.

Co spowodowało rozwiązanie rady miejskiej w Jaworznie

W Jaworznie odbyło się ostatecznie posiedzenie rozwiązanej rady miejskiej, Odczytano rozporządzenie p. wojew. krakowskie-

go w którym wymieniono powody rozwiązania a to bezczynność i nieudolność rady i nie odpowiedzialną kontrolę nad działalnością burmistrza Racka, czem umożliwili mu nadużycie na około 40 tys. złotych.

Tymczasowy zarząd miejski stanowią: komisarz ppłk. Włodzimierz Pretorius oraz rada przyboczna składająca się z 12 bywateli. Nowy komisarz objął już agendy magistratu.

Zabójca z Prokocimia skazany na 4 lata więzienia w Krakowie

W drugim dniu rozprawy przed krakowskim sądem przysięgłych przeciw Gastołowi, oskarżonemu o zabójstwo Kazimierza Korpana w lipcu 1938r. w Prokocimiu, jak już wczoraj donieśliśmy zapadł wyrok na mocy werdyktu sędziów przysięgłych. Sąd skazał Gastoła na 4 lata więzienia.

Bokser Chmielewski amatorem

Prezes P. Z. B. p. mjr. Mirzyński otrzymał pocztówkę od Chmielewskiego, w której Chmielewski donosi, że jest nadal amatorem, gdyż dotychczas nie podpisał umowy z Cyganiewiczem. Przypuszczalnie ze Chmielewski w najbliższych dniach powróci do Polski i startować będzie w barwach macierzystego klubu z którego do dnia dzisiejszego nie otrzymał zwolnienia.

Już gotowy program narciarski mistrzostw świata w Zakopanem

Polski Związek Narciarski ustalił ostatecznie program narciarskich mistrzostw świata, które odbędą się w lutym 1939 r.

Program przedstawia się następująco:

10. lutego odprawa zawodników
11. „ bieg zjazdowy pań i panów
12. „ slalom pań i panów
13. „ bieg rozstawny 4x10 klm.
14. „ dzień wolny
15. „ bieg na 18 klm. otwarty i do kombinacji
16. „ konkurs skoków do kombinacji
17. „ bieg na 50 klm.
18. „ dzień ten, przewidziany na zawody międzyarmijne, mianowicie dla biegu patrolowego

Sprawa ta jednak rozstrzygnięta zostanie dopiero w najbliższych dniach przez M. S. Wojsk.

W dniu 19. lutego konkurs skoków otwarty i rozdanie nagród.

Program rozgrywek hokejowych i w jeździe ligurowej na łyżwach ustalony będzie w terminie późniejszym przez właściwe związki po porozumieniu się z P. Z. N. na posiedzeniu komitetu organizacyjnego igrzysk zimowych.

Walne zgromadzenie kajakowców

Komisarz okręgu krakowskiego P.Z.K. p. Cyrek zwołał na dzień 24 b.m. walne zgromadzenie delegatów klubów, celem dokonania wyboru nowych władz okręgu. — Zgromadzenie to zapowiada się dość ciekawie ze względu na obecną sytuację jaka od dłuższego czasu na terenie tego związku istniała.

Program niedzielnych zawodów sport.

W niedzielę odbędzie się szereg ciekawych imprez sportowych. Na czoło tych imprez w pierwszym rzędzie wybijają się zewody piłkarskie o mistrzostwo wszystkich klas. Szczegółowy program przedstawia się następująco:

Liga PZPN.

Godz. 16.15 boisko Wistyl: A. K. S. — Wistla sędzia p. Lange z Łodzi.

Liga okręgowa.

Godz. 10. boisko Cracovii: Grzegorzewski — Zwierzyniecki s. p. Seichter.

Godz. 10.15 boisko Makkabi: Wawel — Makkabi s. p. Mitusiński.

Godz. 11. boisko Olszy: Fablok — Olsza s. p. Mgr. Skowronski.

Godz. boisko 20 P. P.: Tarnowia — Krowodrza s. p. Schneider Maks.

Godz. 11. boisko Garbarni: Nadwiślan — Garbarnia s. p. Dr. Latacz.

Godz. 11.45 boisko Cracovii: Cracovia I. b. — Korona s. p. Censor.

Godz. 15.30 boisko Chelmek: Podgórze — Zs. Chelmek s. p. Bielecki.

Klasa A

Godz. 11 boisko Szk. Podchor.: Prokocim-Lobzowianka, s. p. Dr Rumpler

Godz. 15 boisko Korony: Legia-Volania s. p. Zdybalski

Godz. 15 boisko 2-p. Lot: Hagibor-Prądnickanka, s. p. p. Feret

Godz. 15 boisko Trzebini: Fablok II-Brygada, s. p. Bobola

Godz. 15.30 boisko Wieliczanki: Sokół-Wieliczanka, s. p. Gruner

Ponadto odbędzie się szereg zawodów o puchar i towarzyskich

Zawody lekkoatletyczne

Godz. 10.30 na boisku Cracovi odbędą się wewnętrznie klubowe zawody lekkoatletyczne Cracovi.

Zawody gimnastyczne

O godz. 10-tej na sali gimnastycznej Sokoła krakowskiego przy ul. Piłsudskiego 27 odbędą się zawody gimnastyczne pomiędzy reprezentacją Sokoła Śląsk, a reprezentacją Krakowa.

Wielka afera bankowa w Krakowie

W Krakowie ujawniono aferę w jednym z większych banków, w związku z tem na polecenie sędziego śledczego dr. Zacharskiego przeprowadzono szereg aresztowań. Ze względu na śledztwo bliższe szczegóły trzymane są w tajemnicy.